

ยากจะบอกได้ว่า ควรเริ่มเรื่องนี้ที่ไหนดี แต่ผมตกลงใจเลือกวันพุธ วันหนึ่งในช่วงอาหารกลางวันที่บ้านพักวินคาร์ แม้บทสนทนาส่วนใหญ่จะไม่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่กำลังกล่าวถึง แต่ก็มีเหตุการณ์ชวนให้คิดอยู่ในนั้นหนึ่งหรือสองเรื่อง ซึ่งจะส่งผลต่อพัฒนาการต่างๆ ในภายหลัง

ผมเพิ่งจะแลเห็นอ้าวต้มเสร็จ (จะว่าไปแล้ว มันเหนียวเป็นพิเศษ) และระหว่างที่กำลังกลับไปนั่ง ผมก็ออกความเห็นด้วยจิตใจที่ไม่คู่ควรกับอารมณ์ที่สวมใส่ว่า ใครก็ตามที่ฆ่าผู้พันพรอเชอโรจะเป็นผู้ทำประโยชน์ให้กับชาวโลกโดยส่วนรวม

เดนนีส หลานชายอายุเยาว์ของผมพูดขึ้นทันที

“คำพูดนี้จะถูกจำไว้ใช้เล่นงานลูกตอนที่ผมคนพบตาแก่นั่นนอนจมกองเลือดอยู่นะครับ แม่รีจะให้การเป็นพยาน ใช้มัยแม่รี และเล่าว่าลูกกวัดแกว่งมิดแล่นเนื้อไปมาด้วยความอาฆาตแค้นยังไง”

แม่รีซึ่งเป็นผู้รับใช้ในบ้านพักวินคาร์ อันเป็นบันไดก้าวไปสู่สิ่งที่ดีกว่าและเงินเดือนที่สูงกว่า เพียงกล่าวด้วยเสียงดังอย่างขึงขังว่า “ผัก” แล้วดันจานที่มีรอยร้าวเข้าหาเขาด้วยท่าทางก้าวร้าว

ภรรยาของผมพูดด้วยน้ำเสียงเห็นอกเห็นใจ “เขาทำตัวน่ารำคาญมาก หรือคะ”

ผมไม่ได้ตอบในทันที เพราะแม่รีวางจานผักลงบนโต๊ะเสียงดังปัง แล้วดันจานก้อนแป้งต้มที่แฉะและไม่น่ากินอย่างยิ่งเข้ามาใต้จมูกผม ผมว่า “ไม่ละขอบใจ” เธอจึงวางจานนั้นลงบนโต๊ะเสียงดังแครงแล้วเดินออกจากห้องไป

“น่าเสียดายที่ฉันเป็นแม่บ้านที่ไม่ได้ความเอาเสียเลย” ภรรยาของผมบอก มีความเสียใจอย่างแท้จริงเจออยู่ในน้ำเสียงเธอเล็กน้อย

ผมค่อนข้างเห็นด้วยกับเธอ ภรรยาของผมชื่อกริเซลดา เป็นชื่อที่เหมาะสมอย่างยิ่งสำหรับภรรยาของบาทหลวง แต่ความเหมาะสมสิ้นสุดลงเพียงเท่านั้น เธอไม่มีความเสี้ยมหมิ่นแม้แต่น้อย

ผมมีความเห็นตลอดมาว่านักบวชไม่ควรแต่งงาน ผมเองก็ตอบไม่ได้ว่าทำไมจึงรบเร้าให้กริเซลดาแต่งงานกับผมเมื่อรู้จักมักคุ้นกันได้เพียงยี่สิบสี่ชั่วโมง ผมเชื่อมาตลอดว่าชีวิตสมรสเป็นเรื่องจริงจัง เราจะแต่งงานก็ต่อเมื่อได้ใคร่ครวญและไตร่ตรองล่วงหน้ามาอย่างยาวนาน รสนิยมและความชอบที่สอดคล้องกันคือสิ่งสำคัญที่สุดที่ต้องพิจารณา

กริเซลดาอ่อนกว่าผมเกือบยี่สิบปี เธอคงมาจนทำให้จิตใจวอกแวกเป็นที่สุด และไม้อาจจริงจังกับเรื่องอะไรได้เลย เธอขาดคุณสมบัติในทุกด้าน และอยู่ร่วมด้วยลำบากลำบากที่สุด เธอถือว่าเซตโบสถ์แห่งนี้เป็นเรื่องชวนขนานใหญ่ที่จัดเตรียมไว้ให้ความบันเทิงกับเธอ ผมเคยพยายามปรับเปลี่ยนความคิดเธอ แต่ล้มเหลว ผมมั่นใจยิ่งกว่ายามไหนว่าการครองพรหมจรรย์คือสิ่งพึงปรารถนาของนักบวช ผมเปรียบกับกริเซลดาเช่นนั้นอยู่บ่อยๆ แต่เธอเอาแต่หัวเราะ

“ที่รัก” ผมว่า “เพียงแค่มั่นใจบ้างเล็กน้อย...”

“บางครั้งฉันก็โล่งใจนะค่ะ” กริเซลดาพูด “แต่โดยรวมแล้ว ฉันคิดว่าเรื่องต่างๆ เลวร้ายลงเมื่อฉันพยายาม เห็นอยู่หนิที่ว่าฉัน ไม่ได้เกิดมาเพื่อเป็นแม่บ้าน ฉันพบว่ามันดีกว่าถ้าปล่อยให้แม่ริจัดการเรื่องต่างๆ และตกลงใจแล้วว่า จะยอมอยู่อย่างไม่สะดวกสบายและกินอาหารรสชาติแยๆ”

“แล้วสามีของคุณล่ะ ที่รัก” ผมพูดเป็นเชิงตำหนิและตามด้วยการเอาอย่างซาตานโดยยกคำพูดจากพระคัมภีร์มากล่าวเพื่อประโยชน์ของตัวเอง ผมเสริม “เธอดูแลการงานในครัวเรือนของเธอ...”

“ลองคิดดูสิคะว่าคุณนัซดิดีแค่ไหนที่ไม่ถูกฝูงสิงโตฉีกกระชากเป็นชิ้นๆ” กริเซลดาพูดชัดขึ้นอย่างรวดเร็ว “หรือถูกมัดตรึงกับเสาแล้วเผา อาหารรสชาติแยๆ ผุ่นชโละ กับซากตัวต่อนะไม่ใช่สิ่งที่ต้องกังวลโดยใช้เหตุหรือกนะคะ เล่าเรื่องผู้พันพรอเธอไรให้ฉันฟังอีกสิ ถึงยังงิงชาวคริสต์ยุคแรกๆ ก็นัซดิดีพอที่พวกเขาไม่ต้องมีมัคนายก”

“ก๊วยแกจอมโว” เเดนนิสว่า “ไม่แปลกใจเลยที่เมียคนแรกของเขาหนีไป”

“ฉันนึ่กไม่ออกว่าเธอจะทำอะไรอย่างอื่นได้” ภรรยาของผมบอก

“กริเซลดา” ผมพูดอย่างเฉียบขาด “ผมจะไม่ยอมให้คุณพูดจาแบบนี้”

“ที่รักคะ” ภรรยาผมเอ่ยด้วยความรักใคร่ “เล่าเรื่องเขาให้ฉันฟังสิ ปัญหาคืออะไรหรือคะ ใช้เรื่องที่คุณฮอว์สทักมือ ผงกหัว แล้วก็ทำเรื่องหมายางเขน

ทุกนาทีเว้นนาทีหรือเปล่า”

ฮอว์ลคือผู้ช่วยบาทหลวงคนใหม่ของเรา เขาเพิ่งมาอยู่กับเราได้สามสัปดาห์กว่าๆ เท่านั้น เขาถือคติแบบไฮเชิร์ช^๑ และถือศีลอดในวันศุกร์ ผู้พันพรอเชอโรเป็นคนที่ต้องดำเนินพิธีกรรมทุกรูปแบบอย่างรุนแรง

“คราวนี้ไม่ใช่ ถึงเขาจะพูดเรื่องนี้สั้นๆ ก็ตาม ไม่ใช่เลย ปัญหาทั้งหมดเกิดจากธนบัตรหนึ่งปอนด์บ้าง ๑ ไปนั้นของคุณนายไพร์ช ริคคีย์ นะสิ”

คุณนายไพร์ช ริคคีย์ คือสมาชิกผู้มีศรัทธาแก่กล้าในเขตโบสถ์ของผม เธอมาเข้าร่วมพิธีช่วงเช้าในวันครบรอบการตายของลูกชาย เธอใส่ธนบัตรหนึ่งปอนด์ใบหนึ่งลงในถุงรับบริจาค หลังจากนั้น ในขณะที่เธออ่านใบปิดประกาศยอดเงินบริจาคที่รวบรวมได้ เธอก็เจ็บปวดที่ได้เห็นว่าธนบัตรสิบซิลลิงคือธนบัตรมูลค่าสูงสุดที่ถูกต้องยิ่ง

เธอร้องเรียนกับผมในเรื่องนี้ และผมชี้แจงให้เธอฟังอย่างเป็นทางการเป็นเหตุเป็นผลว่าเธอต้องเข้าใจผิดแน่

“พวกเราทุกคนต่างก็แก่ตัวลงทุกวัน” ผมว่า พยายามบอกรัดเรื่องนี้อย่างมีศิลปะ “และเราต้องจ่ายค่าปรับให้กับขบวนปีที่เพิ่มมากขึ้นทุกที”

น่าแปลกพอคนที่คำพูดของผมดูจะทำให้เธอโกรธเคืองขึ้นกว่าเดิม เธอบอกว่าเรื่องนี้ดูไม่ชอบมาพากลอย่างมากและประหลาดใจที่ผมไม่คิดแบบนั้นเช่นกัน เธอกระพืดกระพืดจากไป และผมเข้าใจว่าเธอนำปัญหานี้ไปเล่าให้ผู้พันพรอเชอโรฟัง พรอเชอโรเป็นผู้ชายประเภทที่ชอบทำเรื่องให้วุ่นวายโดยไม่จำเป็นในทุกโอกาสที่ทำได้ เขาทำให้มันเป็นเรื่องใหญ่ แยกหน้อยที่เขาอเรื่องขึ้นในวันพุธ เพราะผมสอนที่โรงเรียนสอนศาสนาภาคกลางวันตอนเช้าวันพุธ มันเป็นการกระทำที่ทำให้ผมประสาทเสียอย่างรุนแรงและจิตใจไม่สงบไปตลอดทั้งวัน

“อืม ฉันเดาว่าเขาต้องสนุกกับเรื่องนี้แน่” ภรรยาของผมบอกด้วยท่าทางที่พยายามสรุปรื่องราวอย่างเป็นกลาง “ไม่มีใครล่อมหน้าล่อมหลังเขาแล้วเรียกเขาว่า ‘ท่านนิกอร์ที่รัก’ ปักรองเท้าแตะที่ดูแยๆ ให้เขา และให้ถุงเท้าใส่นอนเป็นของขวัญวันคริสต์มาสเขา ทั้งภรรยาและลูกสาวของเขาก็หลืออดกับเขาเต็มที่ ฉันคิดว่าเขาคงมีความสุขที่ได้รู้สึกว่าคุณมีความสำคัญบ้างตรงไหนสักแห่ง”

“เขาไม่จำเป็นต้องทำตัวก้าวร้าวในเรื่องนี้” ผมพูดด้วยความฉุนเฉียวอยู่บ้าง “ผมไม่คิดว่าเขารู้ตัวว่าสิ่งที่เขาพูดส่งผลอะไรบ้าง เขาต้องการตรวจสอบบัญชี

^๑ แนวคิดถือชนบทธรรมเนียมดั้งเดิมของนิกายแองกลิคันอย่างเคร่งครัด เน้นการประกอบพิธีกรรม

ของโบสถ์ทั้งหมด เพื่อว่ามีกรัยกยกยอทรัพย์ นั่นคือคำที่เขาใช้ ยักยอกทรัพย์! เขาสงสัยว่าผมยักยอกเงินกองทุนของโบสถ์หรือไม่”

“จะไม่มีใครสงสัยคุณเรื่องอะไรทั้งนั้นแหละ ที่รัก” กริเซลดาบอก “คุณโปร่งใสเกินกว่าจะถูกระวางสงสัยมากเสียจนมันจะเป็นโอกาสทองเสียเลย ฉันจะอยากให้คุณยักยอกเงินกองทุนของคณะผู้ประกาศพระกิตติคุณ ฉันเกลียดพวกมิชชันนารีนัก เกลียดมาตลอด”

ผมคงจะตำหนิเธอที่มีทัศนคติแบบนี้ แต่แม้เร่เดินเข้ามาพอดีพร้อมกับพุดดิงข้าวสากๆ ดิบๆ ผมทักท้วงเบาๆ แต่กริเซลดาบอกว่าคนญี่ปุ่นกินข้าวหุงไม่สุกเป็นประจำ และผลที่ตามมาคือพวกเขามีสมองเป็นเลิศ

“ฉันกลัวพุดว่า” เธอพูด “ถ้าคุณกินพุดดิงข้าวแบบนี้ทุกวันไปจนถึงวันอาทิตย์ คุณจะเทศน์คำสอนได้อย่างน่าอัศจรรย์ที่สุด”

“ขอสวรรค์ห้ามด้วยเถิด” ผมพุดด้วยอาการตัวสั่น

“พรอเธอโรจะแวะมาที่นี้เย็นวันพรุ่งนี้ และเราจะต้องดูบัญชีต่างๆ ด้วยกัน” ผมพุดต่อ “ผมต้องเตรียมบทพูดสำหรับสภาคมนุรุษแห่งศาสนจักรอังกฤษให้เสร็จวันนี้ ต้องค้นเอกสารอ้างอิง ผมหมกมุ่นอยู่กับหนังสือ *ความเป็นจริง* ของแคนนอนเซอร์ลีย์ มากเสียจนทำงานไปได้ไม่มากเท่าที่ควรนะ ปายนี่คุณทำอะไรล่ะ กริเซลดา”

“ทำหน้าที่ของฉันค่ะ” กริเซลดาบอก “หน้าที่ของฉันในฐานะภรรยาของวิคาร์ ดิมชาและคุยเรื่องอื้อฉาวตอนสี่โมงครึ่ง”

“มีใครมาบ้าง”

กริเซลดาบ่นบ่นไปเล่ชื่อพวกเขาพร้อมด้วยรัศมีแห่งความดิงมาบนใบหน้า

“คุณนายไพร์ซ์ ริดลีย์ คุณเวเธอร์บี คุณฮาร์ตเนลล์ แล้วก็คุณมาร์เบิล แล่นร้ายกาจคนนั้น”

“ผมออกจะชอบคุณมาร์เบิลนะ” ผมว่า “อย่างน้อยเธอก็มีอารมณ์ขัน”

“เธอเป็นผู้หญิงที่แย่มากที่สุดในหมู่บ้านนะสิ” กริเซลดาบอก “เธอรู้ทุกเรื่องที่เกิดขึ้นเสมอ และบรรลุข้อสรุปที่เลวร้ายที่สุดจากเรื่องพวกนั้น”

อย่างที่ผมได้กล่าวไปแล้วว่ากริเซลดาอายุน้อยกว่าผมมาก เมื่อมีอายุมากขึ้นขนาดผม คนเรารู้ว่าเรื่องที่เลวร้ายที่สุดนั้นมักจะเป็นเรื่องจริง

“เอ้อ ไม่ต้องคอยผมมาร่วมดื่มชานะครับ กริเซลดา” เคนนิสว่า

“น่าเกลียด!” กริเซลดาบอก

“ใช่ แต่คืออย่างนี้ครับ วันนี้พวกพรอเธอโร ขอให้ผมไปเล่นเทนนิสด้วยจริงๆ นะครับ”

“น่าเกลียด!” กริเซลดาพุดซ้ำ

เดนนีสรีบหนีไปอย่างฉลาด จากนั้นกรีเซลดากับผมก็เข้าไปในห้องทำงานของผมด้วยกัน

“ฉันสงสัยว่าเราจะคุยเรื่องอะไรกันดีตอนดึกมา” กรีเซลดาพูดพลางนั่งลงที่โต๊ะเขียนหนังสือของผม “ฉันว่าคงเรื่องคุณหมอสโตนกับคุณแคธ และอาจคุยเรื่องคุณนายเลสเตรนจ์ด้วย อ้อ ฉันแวะไปเยี่ยมเธอเมื่อวาน แต่เธอไม่อยู่บ้าน ไข่แล้ว ฉันแน่ใจว่าเราต้องคุยกันเรื่องคุณนายเลสเตรนจ์ตอนดึกมาแน่ ช่างลึกลับเหลือเกิน คุณว่ามั๊ยคะ ที่เธอมาถึงแบบนี้และซื้อบ้านที่นี้ แล้วก็แทบไม่ออกไปไหนเลยนี่นะ ทำให้เรานึกถึงนิยายนักสืบ แบบว่า... ‘สตรีลึกลับผู้มีใบหน้าขาวซีดและงดงามผู้นั้นเป็นใคร ความเป็นมาในอดีตของเธอเป็นอย่างไร ไม่มีใครรู้ มีบางอย่างเกี่ยวกับเธอที่น่ากลัวอยู่บ้าง’ ฉันคิดว่าคุณหมอเฮย์ดีคือคุ้เรื่องบางอย่างเกี่ยวกับเธอ”

“คุณอ่านนิยายนักสืบมากไปแล้ว กรีเซลดา” ผมตั้งข้อสังเกตอย่างอ่อนโยน

“ว่าแต่คุณเถอะ” เธอตอบโต้ “วันก่อนฉันหาหนังสือ รอยเปื้อนบนบันได ไปทั่วบ้านตอนคุณนั่งเขียนคำเทศน์อยู่ในนี้ ในที่สุดฉันก็เข้ามาถามคุณว่าคุณเห็นหนังสือเล่มนั้นที่ไหนบ้างหรือเปล่า แล้วฉันพบอะไรเข้าคะ”

ผมมีสมบัติผู้ดีพอจะหน้าแดง

“ผมสุมหยิบมันขึ้นมาอะ บังเอิญไปสะดุดตากับประโยคหนึ่งเข้า และ...”

“ฉันรู้ว่าประโยคที่เห็นโดยบังเอิญพวกนั้นคืออะไร” กรีเซลดาบอก เธอกล่าวประโยคเหล่านั้นออกมาอย่างน่าประทับใจ “จากนั้นเรื่องประหลาดอย่างมากก็อุบัติขึ้น - กรีเซลดาลูกขึ้นยืน เดินไปยังอีกฟากของห้อง และจุมพิตสามีสูงวัยของเธอด้วยความเสนาหา” เธอทำตามถ้อยคำเหล่านั้น

“นั่นเป็นเรื่องแปลกมากหรือ” ผมถาม

“แปลกแน่นอนคะ” กรีเซลดาตอบ “คุณรู้หรือเปล่านั้นคะ เล่น ว่าฉันอาจแต่งงานกับรัฐมนตรี บารอนเน็ต นักส่งเสริมการลงทุนฐานะร่ำรวย ทหารยศร้อยโทสามคน กับคนไม่เอาถ่านที่กิริยาท่าทางมีเสน่ห์ แต่ฉันกลับเลือกคุณ นั่นไม่ทำให้คุณประหลาดใจมากหรือคะ”

“ตอนนั้นผมประหลาดใจจริง ๆ” ผมตอบ “ผมสงสัยอยู่บ่อย ๆ ว่าทำไมคุณถึงเลือกผม”

กรีเซลดาหัวเราะ

“มันทำให้ฉันรู้สึกมีอำนาจเหลือเกิน” เธอพิมพ์ “คนอื่น ๆ นะคิดว่าฉันแค่เลิศเลอเท่านั้น และเป็นเรื่องดีสำหรับพวกเขาอย่างแน่นอนที่จะได้ฉันไป แต่ฉันเป็นทุกอย่างที่คุณไม่ชอบและไม่ยอมรับอย่างที่สุด แต่ถึงอย่างนั้นคุณกลับแต่งงาน

ฉันไม่อยู่! ความทะนงตนของฉันไม่อาจแข่งขันต่อเรื่องนั้นได้ การเป็นบาปช้อนเร้นและนอกรีตของใครสักคนดีว่าเป็นความสำเร็จอันน่าภาคภูมิใจของคนพวกนั้นมาก ฉันทำให้คุณอึดอัดมากเหลือเกินและก่อกวนจนคุณไม่ได้อยู่ตลอดเวลา แต่คุณกลับรักฉันหัวปักหัวปำ คุณรักฉันอย่างหัวปักหัวปำเลยใช่มั้ยล่ะ”

“แน่นอนว่าผมชอบคุณมาก ที่รัก”

“โอ! เล่นคะ คุณรักฉันมากเชียวละ คุณจำได้มั๊ยคะ วันที่ฉันอยู่ในเมืองจนตึกตื่นแล้วส่งโทรเลขหาคุณ แต่คุณไม่เคยได้รับ เพราะน้องสาวของนายไปรษณีย์หญิงคลอลูกแฝดและเธอลืมส่งโทรเลขไปนะ สภาพของคุณในตอนนั้นและที่คุณโทรศัพท์หาสกอตแลนด์ยาร์ดจนทำให้เป็นเรื่องราวใหญ่โตอย่างน่ากลัวที่สุด”

มีบางเรื่องที่เราไม่ชอบถูกย้ำเตือน ผมโง่เขลาอย่างน่าประหลาดจริงๆ ในตอนนั้น ผมพูดว่า

“ที่รัก ถ้าคุณไม่ถือสา ผมอยากจะเตรียมบทพูดสำหรับสมาคมบุรุษแห่งศาสนจักรอังกฤษต่อ”

กริเซลดาถอนหายใจอย่างซุ่นเคื่องจัด เธอขยี้ผมของผมจนขี้ตั้ง จากนั้นจึงลูบมันให้เรียบเหมือนเดิม แล้วพูดว่า

“คุณไม่คู่ควรกับฉัน ไม่คู่ควรจริงๆ ฉันจะมีชู้กับศิลปินคนนั้น ฉันทำแนฉันพูดจริงนะคะ จากนั้นก็คิดถึงเรื่องอื้อฉาวที่จะเกิดขึ้นในเซตโบสถ์สิ”

“ตอนนี้ก็มีอยู่เยอะแล้วละ” ผมพูดอย่างอ่อนโยน

กริเซลดาหัวเราะ ส่งจูบให้ผม แล้วเดินผ่านหน้าต่างออกไป

กรีเซลดาเป็นผู้หญิงที่กวนโมโหเหลือเกิน ตอนที่ลุกจากโต๊ะอาหารกลางวัน ผมรู้สึกว่าคุณเองอารมณ์ดีพร้อมจะเตรียมคำปราศรัยที่จับใจสำหรับสมาคมบุรุษแห่งศาสนจักรอังกฤษ แต่ตอนนี้ผมรู้สึกหงุดหงิดและอารมณ์ไม่สงบ พอผมเริ่มลงมือทำงานได้จริงๆ เลตทิซ พรอเธอร์ ก็เดินเข้ามาหาผม ผมใช้คำว่าอนุญาตโดยไตร่ตรองมาแล้ว ผมอ่านนวนิยายที่บรรยายคนหนุ่มสาวที่เปี่ยมล้นไปด้วยพลัง *ฉวีเดอวีร์* ชีวิตชีวาอันบรรเจิดแห่งวัยเยาว์... โดยส่วนตัวแล้ว คนหนุ่มสาวทุกคนที่ผมเคยพบมามีกลิ่นอายของลัตว์

เลตทิซดูมีกลิ่นอายนั้นเป็นพิเศษในบ่ายวันนี้ เธอเป็นเด็กสาวหน้าตาดีสูงมาก ผิวขาว และดูเลื่อนลอยโดยสิ้นเชิง เธอพนมมือผ่านหน้าต่างแบบฝรั่งเศสเข้ามา ถอดหมวกเบเรตตีสีเหลืองที่สวมอยู่ออกอย่างใจลอย แล้วพึมพำอย่างคลุมเครือด้วยน้ำเสียงเชิงแปลกใจแบบคนใจลอยว่า “อ้อ! คุณนั่นเอง”

มีเส้นทางจากโอลด์ฮอลล์ผ่านปามาโพลีที่ประตูทางเข้าสวนของเรา ดังนั้นคนส่วนใหญ่ที่มาจากทางด้านนั้นจึงผ่านเข้ามาทางประตูสวนและมาที่หน้าต่างห้องทำงานแทนที่จะเดินอ้อมไปตามถนนแล้วเข้าทางประตูหน้า ผมไม่ประหลาดใจที่เลตทิซเข้ามาทางนี้ แต่ผมไม่พอใจท่าทีของเธออยู่บ้าง

ถ้าคุณมาที่บ้านพักวินด์ คุณก็ควรเตรียมตัวจะพบกับวินด์

เธอเดินเข้ามาแล้วทรุดตัวลงไปกองอยู่บนเก้าอี้นวมขนาดใหญ่ตัวหนึ่งของผม เธอดึงผมตัวเองเล่นอย่างไร้จุดหมายขณะจ้องมองเพดาน

“เดนนีสอยู่แถวนี้หรือเปล่าคะ”

“ฉันไม่เห็นเขาตั้งแต่เมื่อกลางวันแล้ว ฉันเข้าใจว่าเขาจะไปเล่นเทนนิสที่บ้านเธอเสียอีก”

“อ้าว!” เลตทิซว่า “ฉันหวังว่าเขาไม่ได้ไปนะ เขาจะไม่เจอใครที่นั่นหรอก”

“เขายกขาของเธอขึ้นขาไป”

“ฉันคิดว่าฉันชวนคะ เพียงแต่เป็นวันศุกร์ และวันนี้วันอังคาร”

“วันนี้วันพุธ” ผมพูด

“อ้าว แอ่จริง!” เลตทิซว่า “นั่นแปลว่าฉันลืมไปกินอาหารกลางวันกับใครบางคนเป็นครั้งที่สามแล้ว”

โชคดีที่เรื่องนั้นดูจะไม่ทำให้เธอเป็นกังวลนัก

“กรีเซลดาอยู่หรือเปล่าคะ”

“ฉันคาดว่าเธอคงพบกรีเซลดาได้ที่สตูดิโอในสวน กำลังนั่งเป็นแบบให้ ลอร์เรนซ์ เรตติ้ง วาดนะ”

“มีเรื่องวุ่นวายเกี่ยวกับเขาไม่เบาเสียหรอก” เลตทิซว่า “กับพ่อนะ คุณก็รู้ พ่อฉันน่ากลัวมาก”

“อะไรคือเรื่องวุ่น...ไม่ว่ามันจะเกี่ยวกับอะไรก็ตาม” ผมถาม

“เกี่ยวกับเรื่องที่เขาวาดภาพฉันนะคะ พ่อร์ู้เรื่องนี้เข้า ทำให้ถึงจะวาดภาพฉันใส่ชุดว่ายน้ำไม่ได้ละ ถ้าฉันใส่ไปชายหาดได้ ทำให้ถึงจะใส่ให้วาดรูปไม่ได้คะ”

เลตทิซหยุดครู่หนึ่ง แล้วจึงพูดต่อ

“มันเหลวไหลสิ้นดีเลย ที่พ่อห้ามไม่ให้ชายหนุ่มคนหนึ่งไปที่บ้านนะ แนนอนว่า ลอร์เรนซ์ กับฉันก็โวยวายกันเสียงหลงเท่านั้นเอง ฉันจะมาที่นี่ให้เขาวาดภาพให้ ในสตูดิโอของคุณ”

“ไม่ได้หรอกแม่หนู” ผมว่า “ไม่ได้ ถ้าพ่อของเธอห้ามเอาไว้”

“โอ๊ย! ตายแล้ว” เลตทิซพูดพลางถอนหายใจ “ทำไมทุกคนถึงได้นำเบื้ออย่างนี้นะ ฉันละก็ลุ่มใจจริงๆ แน่ละ ถ้าเพียงแต่ฉันมีเงินบ้าง ฉันจะไปจากที่นี่ แต่เมื่อไม่มีเงินก็ทำไม่ได้ ถ้าเพียงแต่พ่อจะกรุณาตายไปซะ ฉันคงสบายแน่”

“เธอต้องไม่พูดอะไรแบบนี้นะ เลตทิซ”

“ก็ถ้าพ่อไม่ยอมให้ฉันคิดอยากให้เขาตาย เขาก็ไม่ควรทำตัวซีเหินเหียวขนาดนั้น ฉันไม่แปลกใจเลยที่แม่ทิ้งพ่อไป คุณรู้มั๊ยคะ ฉันเชื่ออยู่ตั้งหลายปีว่า แม่ตายแล้ว ชายหนุ่มประเภทไหนกันคะที่แม่หนีตามเขาไป เขานิสัยดีหรือเปล่า”

“มันเกิดขึ้นก่อนที่พ่อของเธอจะมาอยู่ที่นั่นนะ”

“ฉันสงสัยว่าแม่เป็นยังไงบ้าง ฉันคาดว่าแอนน์จะมีชู้กับใครสักคนในไม่ช้า แอนน์เกลียดฉัน เธอปฏิบัติตัวกับฉันดีพอสมควร แต่เธอเกลียดฉัน เธอกำลังแก้ตัวลงและเธอไม่ชอบเลย นั่นคือช่วงอายุที่คนเราเปิดเผยตัวตนออกมา”

ผมสงสัยว่าเลตทิซจะใช้เวลาตลอดทั้งบ่ายในห้องทำงานของผมหรือเปล่า

“คุณไม่เห็นแผ่นเสียงของฉันใช้มั๊ยคะ” เธอถาม

“ไม่เห็น”

“น่าเบื่อจริงๆ ฉันรู้ว่าฉันวางไว้ที่ไหนสักแห่ง แล้วฉันก็ทำหมาหาย แอมนานาฬิกาข้อมือฉันอยู่ที่ไหนก็ไม่รู้ เพียงแต่มันไม่สำคัญนักหรอกค่ะ เพราะนาฬิกาตาย โอ๊ย! ตายจริง ฉันนั่งนอนเหลือเกิน ฉันนึกไม่ออกว่าทำไม เพราะฉันนอนไม่ตื่นจนลิบเอ็ดโมงเช้า แต่ชีวิตช่างน่าผิดหวังเหลือเกิน คุณว้ายคะ โอ๊ย! ตายจริง ฉันต้องไปแล้ว ฉันจะไปดูเนินสุสานโบราณของ ดร.สโตนตอนบ่ายสาม”

ผมชำเลืองมองนาฬิกาและบอกว่าอีกยี่สิบห้านาทีจะสี่โมงเย็นแล้ว

“อ้าว! เหนื่อยเลย แย้งเลย ฉันสงสัยว่าพวกเขาอยู่อะไรหรือไปโดยไม่มีฉัน ฉันว่าฉันไปที่นั่นแล้วทำอะไรสักอย่างดีกว่าค่ะ”

เธอลุกขึ้นแล้วเดินขนาดออกไป พลังพิมพ์ข้ามไหล่มา

“คุณจะบอกเดนิสไซ้หัยคะ”

ผมพูดว่า “ใช่แล้ว” เหมือนเครื่องจักร เพียงแต่รู้ตัวเมื่อสายเกินไปว่าผมไม่รู้ว่าจะต้องบอกอะไรกับเดนิส แต่ผมตรงดูแล้วว่ามันไม่น่าจะสำคัญอะไร ผมเริ่มขบคิดเรื่อง ดร.สโตน นักโบราณคดีผู้มีชื่อเสียงที่เพิ่งมาพักที่บลูบอร์ได้ไม่นานนัก ในระหว่างที่ดูแลการขุดค้นเนินสุสานโบราณซึ่งตั้งอยู่ที่ดินของพันเอกพรอเชอโร เกิดการโต้แย้งขึ้นระหว่างเขากับผู้พันแล้วหลายครั้ง ผมรู้สึกขบขันที่เขานัดหมายจะพาเลตทิชไปชมการปฏิบัติงาน

ผมจุกคิดว่าเลตทิช พรอเชอโร ออกจะเป็นผู้หญิงจัดจ้าน ผมสงสัยว่าเธอจะเข้ากับคุณแควม เลขาบุกรของนักโบราณคดีคนนั้นได้ดีหรือเปล่า คุณแควมเป็นหญิงสาวสุขภาพดีอายุยี่สิบห้าปี เธอเป็นคนเอะอะมะเทิง มีผิวสีแดงเรื่อและร่าเริงเปี่ยมชีวิตชีวา และปากของเธอจะมีฟันคืบปากอยู่เสมอ

ความเห็นของคนในหมู่บ้านแตกต่างกันออกไปว่าเธอไม่ได้เป็นคนที่ดีกว่าที่ควรจะเป็นหรือเปล่า หรือไม่ก็เป็นหญิงสาวผู้มีคุณธรรมอันหนักแน่น ผู้ตั้งเป้าหมายจะเปลี่ยนสถานภาพไปเป็นคุณนายสโตนโดยเร็วที่สุดเท่าที่โอกาสอำนวย เธอแตกต่างจากเลตทิชอย่างมากในทุกทาง

ผมคาดเดาได้ว่าสภาพการณ์ต่างๆ ที่โอลด์ฮอลล์อาจไม่สู้ดีนัก ผู้พันพรอเชอโรแต่งงานใหม่เมื่อราวห้าปีก่อน คุณนายพรอเชอโรคนที่สองเป็นผู้หญิงที่งดงามสะดุดตาในลักษณะที่ออกจะไม่ธรรมดา ผมคาดเดามาตลอดว่าความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับลูกเลี้ยงไม่สู้ดีนัก

ผมถูกขัดจังหวะอีกครั้ง คราวนี้จากฮอว์ล ผู้ช่วยยาบทหลวงของผม เขาอยากู้อายละเอียดของการสนทนาระหว่างผมกับพรอเชอโร ผมบอกเขาว่าผู้พันตำหนิติเตียน “ความโน้มเอียงไปทางโรมันคาทอลิก” ของเขา แต่จุดประสงค์

ที่แท้จริงที่เขาหาเกี่ยวกับเรื่องอื่นโดยสิ้นเชิง ในขณะที่เดียวกันผมก็กล่าวคำทักท้วงของผมเองและบอกเขาอย่างตรงไปตรงมาว่าเขาต้องปรับตัวให้เข้ากับ การตัดสินใจของผม โดยรวมแล้วเขาฟังคำวิพากษ์วิจารณ์ของผมด้วยดี

เมื่อเขาจากไป ผมรู้สึกเสียใจอยู่บ้างที่ไม่ชอบเขามากกว่านี้ ผมแน่ใจว่า ความชอบหรือไม่ชอบอันปราศจากเหตุผลที่คนเรามีต่อผู้อื่นไม่ใช่แบบฉบับของ ชาวคริสต์เอาเสียเลย

ผมทอดถอนใจและตระหนักว่าเข้มนาฬิกาบนโต๊ะเขียนหนังสือของผมขึ้นไปที ลีโม่งสี่ลืบห้าหน้าที่ เป็นสัญญาณว่าเวลาที่แท้จริงคือสี่โมงครึ่ง แล้วผมจึงเดินไปที่ ห้องรับแขก

สมาชิกโบสถ์ของผมสี่คนรวมตัวกันอยู่ในนั้นพร้อมกับถ้วยชา กริเซลดา นั่งอยู่หลังโต๊ะดื่มชา พยายามทำตัวให้ดูกลมกลืนกับสภาพโดยรอบของเธอ แต่ทำได้เพียงยั้งดูผิดที่ผิดทางมากกว่าเดิม

ผมจับมือกับทุกคนแล้วนั่งลงตรงกลางระหว่างคุณมาร์เบิลกับคุณเวเธอร์บี คุณมาร์เบิลเป็นสตรีสูงวัยผมหงอกขาวผู้มีกิริยามารยาทนุ่มนวลชวนมอง คุณเวเธอร์บีเป็นส่วนผสมระหว่างความขี้โมโหและการพูดพล่าม ระหว่างทั้งสอง คุณมาร์เบิลอันตรายกว่ามากนัก

“เรากำลังคุยกัน” กริเซลดาเอ่ยขึ้นด้วยเสียงหวานหยดย้อย “เรื่อง ดร. สโตน กับคุณแครม นะคะ”

กลอนอันหยาบคายที่เดินนิสแตงขึ้นแวบผ่านหัวสมองของผม

“คุณแครมไม่สนหรอกอ้อว้ย”

จู่ๆ ผมก็อยากท่องออกมาดังๆ และจับตาดูผลของมัน แต่โชคไม่ดีที่ผม ยั้งปากไว้ คุณเวเธอร์บีพูดด้วยถ้อยคำสั้นกระชับ

“ไม่มีผู้หญิงดี ๆ ที่ไหนจะทำแบบนี้หรอก” แล้วทบทรมีปากบาง ๆ ของเธอ ด้วยความไม่พอใจ

“ทำอะไรหรือครับ” ผมถาม

“เป็นเลขานุการของผู้ชายโสดนะสิ” คุณเวเธอร์บีพูดด้วยน้ำเสียงสยดสยอง

“โอ! ที่รัก” คุณมาร์เบิลว่า “ฉัน คิดว่าคนที่แต่งงานแล้วนะเลวร้ายที่สุด อย่าลืมนอลลี่ คาร์เตอร์ ผู้นำสงสารเสียสิ”

“แน่นอนว่าผู้ชายที่แต่งงานแล้วแต่ไม่ได้อยู่กับภรรยา ก็มักจะทำเรื่องฉาวโฉ่ เสียวละ” คุณเวเธอร์บีว่า

“แม้แต่บางคนที่อยู่กับภรรยาก็เถอะ” คุณมาร์เบิลพึมพำ “ฉันจำได้...”

ผมขัดจังหวะการรำลึกอดีตอันไม่พึงปรารถนาเหล่านั้น

“แต่แน่นอน” ผมบอก “สมัยนี้ผู้หญิงก็สามารถรับตำแหน่งงานแบบเดียวกับผู้ชายได้”

“เพื่อย้ายมาที่ชนบทแล้วพักอยู่โรงแรมเดียวกันนะหรือคะ” คุณนายไพร์ชริดลีย์ พูดขึ้นด้วยน้ำเสียงขิงขัง

คุณแวนเธอร์บีพิมพ์พากับคุณมาร์เบิลด้วยเสียงแผ่วต่ำ

“แถมห้องนอนทุกห้องอยู่บนชั้นเดียวกัน...”

คุณฮาร์ตเนลล์ผู้กร้านแดดกร้านลม ร่าเริง และเป็นทีเกรงกลัวอย่างมากของคนจนออกความเห็นด้วยเสียงดังอย่างกระตือรือร้น

“ชายผู้น่าสงสารคนนั้นจะถูกเตะครุบเสียก่อนที่เขาจะรู้ว่าอยู่ที่ไหนนะสิ เขาไร้เดียงสาพอๆกับทารกที่ยังไม่เกิดนั่นแหละ คุณก็มองออก”

ถ้อยคำที่เราเลือกใช้ช่างน่าแปลก ไม่มีสุภาพสตรีคนไหนในที่นี้จะนึกฝันถึงการพาดพิงถึงเด็กทารกจริงๆแน่ จนกว่าทารกจะปลอดภัยอยู่ในเปลและทุกคนมองเห็นได้

“แบบนี้ฉันเรียกว่าน่าขยะแขยง” คุณฮาร์ตเนลล์พูดต่ออย่างขวานผ่าซากเหมือนเช่นเคย “ผู้ชายคนนั้นต้องแก่กว่าเธออย่างน้อยยี่สิบห้าปีแน่”

เสียงผู้หญิงสามคนดังขึ้นในทันทีและออกความเห็นที่ไม่เกี่ยวข้องกันเรื่องการไปทัศนศึกษาของเด็กหนุ่มคนนั้นกร้องประสานเสียง เหตุน่าสลดที่งานชุมนุมมารดาครั้งล่าสุด และเกมหมากระดานที่โบสถ์ คุณมาร์เบิลมองกรีเซลตาตาเป็นประกาย

“คุณไม่คิดหรือคะ” ภรรยาของผมพูด “ว่าคุณแครมอาจแค่ต้องการทำงานที่นั่นใจและมองว่า ดร.สโตนเป็นแค่นายจ้างก็ได้”

เกิดความเงิบขึ้น เห็นได้ชัดว่าสุภาพสตรีทั้งสี่คนไม่มีใครเห็นด้วยเลย คุณมาร์เบิลทำลายความเงิบโดยตีแซนกรีเซลตาเบาๆ

“แม่หนู” เธอว่า “เธออายุยังน้อย คนหนุ่มสาวช่างมีความคิดที่ไร้เดียงสาเหลือเกิน”

กรีเซลตาพูดด้วยความซุ่นเคืองว่าความคิดของเธอไม่ได้ไร้เดียงสาเลยสักนิด

“แน่นอนจ๊ะ” คุณมาร์เบิลพูดโดยไม่สนใจคำทักท้วง “เธอมองทุกคนในแง่ดีที่สุดเสมอ”

“คุณคิดว่าเธออยากแต่งงานกับตาหัวล้านน่าเบื่อคนนั้นจริงๆหรือคะ”

“ฉันเข้าใจว่าเขามีฐานะไม่เท่าเทียม” คุณมาร์เบิลว่า “แต่เกรงว่าอารมณ์ออกจะร้ายพอดู วันก่อนเขาทะเลาะกับผู้พันพรอเธอโรอย่างเอาเป็นเอาตายทีเดียว”

ทุกคนโน้มตัวเข้าหาอย่างสนอกสนใจ

“ผู้พันพรอเธอโรกล่าวหาว่าเขาเป็นพวกบ้องตื้น”

“ช่างเป็นแบบฉบับของผู้พันพรอเธอโรจริง ๆ แถมยังเหลวไหลลึ้นดี”
คุณนายไพร์ซ์ ริดลีย์ ว่า

“เป็นแบบฉบับของผู้พันพรอเธอโรทีเดียวละ แต่ฉันไม่รู้ว่ามันเหลวไหลหรือเปล่านะ” คุณมาร์เบิลบอก “พวกเธอคงจำผู้หญิงที่เคยมาที่นี่แล้วบอกว่าเธอเป็นตัวแทนของสวัสดิการสังคมได้นะ และหลังจากที่รับเงินค่าสมาชิกไปแล้ว เราก็ไม่เคยได้ข่าวคราวของเธออีกเลย และพิสูจน์ได้ว่าเธอไม่เกี่ยวข้องกับสวัสดิการสังคมแม้แต่หน่อย คนเรามีแนวโน้มที่จะเชื่อใจและตีค่าผู้อื่นจากการประเมินของตัวเองแบบนี้แหละ”

ผมไม่มีวันนึกฝันที่จะบรรยายคุณมาร์เบิลว่าคนที่เชื่อใจผู้อื่นโดยเด็ดขาด

“มีเรื่องวุ่นวายบางอย่างเกี่ยวกับคุณเรดดิ้ง พ่อหนุ่มคิลปินคนนั้นใช่ย่อย”

คุณเวเธอร์บีถาม

คุณมาร์เบิลพยักหน้า

“ผู้พันพรอเธอโรไล่เขาออกจากบ้าน ดูเหมือนว่าเขากำลังเขียนภาพของเลตทิซในชุดว่ายน้ำ”

“ฉัน นึก มาตลอดว่าพวกเขามีลับลมคมในกัน” คุณนายไพร์ซ์ ริดลีย์ ว่า “พ่อหนุ่มคนนั้นไปหาประโยชน์ที่นั่นเสมอ น่าเห็นใจที่เด็กสาวคนนั้นไม่มีแม่แม่เลี้ยงไม่มีวันเหมือนกันเด็ดขาด”

“ฉันกลัวว่าคุณนายพรอเธอโรทำดีที่สุดแล้ว” คุณฮาร์ตเนลล์ว่า

“พวกสาว ๆ นะล่ะที่เหลียมเยอะจะตาย” คุณนายไพร์ซ์ ริดลีย์ ตำหนิ

“เป็นเรื่องรัก ๆ ใคร ๆ ที่น่าสนใจทีเดียวนะ ว่ามั๊ย” คุณเวเธอร์บีผู้มีจิตใจอ่อนโยนเอ่ยขึ้น “เขาเป็นชายหนุ่มที่หน้าตาดีมากทีเดียว”

“แต่ศีลธรรมหย่อนยาน” คุณฮาร์ตเนลล์ว่า “ต้องเป็นอย่างนั้นแน่ ๆ คิลปิน! ปารีส์! นางแบบ! ทุกอย่างเลย!”

“เขียนภาพเธอในชุดว่ายน้ำ” คุณนายไพร์ซ์ ริดลีย์ ว่า “ดูไม่งามเลย”

“เขากำลังเขียนภาพฉันด้วยล่ะ” กริเซลดาบอก

“แต่ไม่ใช่ในชุดว่ายน้ำของคุณนะ แม่หนู” คุณมาร์เบิลพูด

“อาจจะแยกว่านั่นก็ได้” กริเซลดาพูดอย่างชิงชัง

“แม่สาวจอมซุกซน” คุณฮาร์ตเนลล์ว่า เธอรับฟังมุกตลกนั้นด้วยใจที่เปิดกว้าง ส่วนคนอื่น ๆ ตูตกตะลิ่งเล็กน้อย

“แล้วแม่หนูเลตทิซเล่าปัญหานี้ให้คุณฟังหรือเปล่าล่ะ” คุณมาร์เบิลถามผม

“เล่าให้ผมฟังหรือครับ”

“ใช่ค่ะ ฉันเห็นเธอเดินผ่านสวนแล้วอ้อมไปที่หน้าต่างห้องทำงาน”

คุณมาร์เปิดมอเห็นทุกอย่างเสมอ การทำสวนก็คือมันวันพรางตาดี ๆ
นี่เอง และเธออาจน่านิสัยชอบดูนกด้วยกล้องส่องกำลังสูงมาใช้ประโยชน์ได้เสมอ

“ใช่ครับ เธอพูดถึงเรื่องนี้” ผมยอมรับ

“คุณฮอว์สดูเป็นกังวลนะค่ะ” คุณมาร์เปิดว่า “ฉันหวังว่าเขาจะไม่ทำงาน
หนักเกินไป”

“อู๊ย!” คุณเวเธอร์บีส่งเสียงร้องอย่างตื่นเต้น “ฉันลืมไปเลย ฉันรู้ว่าตัวเอง
มีข่าวมาฝากพวกเธอ ฉันเห็นคุณหมอเฮย์ดี้ออกมาจากบ้านพักของคุณนาย
เลสเตรนจ์ล่ะ”

ทุกคนมองหน้ากันไปมา

“เธออาจป่วยก็ได้เนะ” คุณนายไพร์ธ ริตลีย์ เปรยขึ้น

“ถ้าเป็นอย่างนั้นก็ต้องป่วยกะทันหันมาก” คุณฮาร์ตเนลล์ว่า “เพราะฉัน
เห็นเธอเดินไปมาในสวนที่บ้านของเธอประมาณบ่ายสามโมงวันนี้เอง และเธอดู
แข็งแรงดี”

“เธอกับคุณหมอเฮย์ดี้ออกต้องเป็นคนรู้จักมักคุ้นกันมาก่อนแน่” คุณนาย
ไพร์ธ ริตลีย์ ว่า “เขาปิดปากเงียบมากในเรื่องนี้”

“มันน่าประหลาด” คุณเวเธอร์บีว่า “ที่เขาไม่เคยเอ่ยถึงเรื่องนี้เลย”

“อันที่จริงแล้ว...” กริเซลดาเอ่ยด้วยเสียงแผ่วเบาและลึกลับ แล้วหยุดพูด
ทุกคนโหมตัวเข้าหาด้วยความตื่นเต้น

“ฉันบังเอิญรู้มา” กริเซลดาพูดอย่างน่าประหลาดใจ “สามีของเธอเป็น
มิชชันนารี เป็นเรื่องที่น่าสยดสยองมาก เขาถูกกิน ถูกกินจริงๆนะ และเธอถูก
บังคับให้กลายเป็นเมียใหญ่ของหัวหน้าเผ่า คุณหมอเฮย์ดี้ออกไปกับคณะสำรวจและ
ช่วยเธอออกมา”

ชั่วจิตใจหนึ่ง ความตื่นเต้นแพร่กระจายไปทั่ว จากนั้นคุณมาร์เปิดก็กล่าว
เป็นเชิงตำหนิ แต่ด้วยรอยยิ้ม “แม่สาวจอมซุกซน!”

เธอตีแขนกริเซลดาเบาๆ เป็นเชิงตำหนิ

“ทำแบบนี้ไม่ฉลาดเอามาๆ เลยนะ แม่หนู ถ้าเธอรู้เรื่องพวกนี้ขึ้น
คนอื่นอาจเชื่อเอาง่ายๆ และบางครั้งมันก็ทำให้เกิดเรื่องยุ่งยาก”

เกิดความเย็นชาขึ้นอย่างชัดเจนในวงสนทนา สุภาพสตรีสองคนลุกขึ้น
เพื่อจะกลับ

“ฉันสงสัยว่า มีอะไรระหว่างพ่อหนุ่มลอร์ดเรนซ์ เรตติ้ง กับเลตทิซ

พรอเชอโร หรือเปล่า” คุณเวเธอร์บีว่า “ดูท่าว่าจะเป็นอย่างนั้นแน่ เธอคิดว่า
 ยังไงจะ คุณมาร์เบิล”

ดูเหมือนคุณมาร์เบิลกำลังใช้ความคิด

“ฉันไม่คิดอย่างนั้นนะ ไม่ใช่ เลตทิซ ทรอก น่าจะเป็นคนอื่น ฉันว่า
 อย่างนั้น”

“แต่ผู้พันพรอเชอโรต้องคิดว่า...”

“เขาดูเหมือนคนที่ออกจะโง่เขลาในสายตาฉันเสมอ” คุณมาร์เบิลว่า “เป็น
 ผู้ชายประเภทที่มีความคิดผิดๆ อยู่ในหัวและถือทิฐิเรื่องนั้น พวกเธอจำใจ
 บัคเนลล์ ที่เคยดูแลลูบอร์ได้มัย ตอนที่เป็นเรื่องวุ่นวายเหลือเกินที่ลูกสาว
 ของเขามีความสัมพันธ์กับพ่อหนุ่มเบลีย์ แต่กลับกลายเป็นยายเมียรอบจัดของเขา
 มาตลอดนะ”

เธอมองมาที่กริเซลดาอย่างเต็มตาขณะที่พูด จู่ๆ เธอก็รู้สึกถึงความโกรธที่
 พลุ่่งพล่านอย่างรุนแรง

“คุณไม่คิดบ้างหรือครับ คุณมาร์เบิล” ผมบอก “ว่าเราทุกคนมักจะพูด
 ตามใจปากมากเกินไป จิตใจที่เป็นกุศloy่อมไม่คิดเรื่องชั่วร้าย คุณก็รู้ การตวัด
 ลี้นอย่างโง่เขลาด้วยคำนิทานว่าร้ายอาจสร้างความเสียหายที่ไม่อาจประเมินได้
 นะครับ”

“ท่านวิคาร์ที่รัก” คุณมาร์เบิลว่า “คุณช่างอ่อนต่อโลกเสียจริง ฉันเกรงว่า
 หากใครได้เฝ้าสังเกตธรรมชาติของมนุษย์มานานพอๆ กับฉัน เขาก็จะไม่คาดหวัง
 อะไรจากมันมากนัก ฉันกลัวว่าการซุบซิบนินทาไร้สาระเป็นเรื่องที่ผิดและ
 โหดร้ายอย่างมาก แต่บ่อยครั้งเหลือเกินที่มันเป็นความจริง ว่ามัยคะ”

คำพูดก่อนสุดท้ายนั้นพุ่งเข้าเป้า

“ยายแก่น่ารังเกียจ” กริเซลดาพูดขึ้นทันทีที่ประตูปิดลง เธอทำหน้าที่ทำตาล้อเลียนไล่หลังแขกที่กำลังจากไป จากนั้นจึงมองผมแล้วหัวเราะ

“เลน คุณสงสัยว่าฉันเป็นชู้กับลอร์เรนซ์ เรตติ้ง จริงๆ หรือคะ”
“ไม่เลยที่รัก”

“แต่คุณคิดว่าคุณมาร์เบิลกำลังพูดเป็นนัยถึงเรื่องนี้ และคุณลุกขึ้นปกป้องฉันได้อย่างสง่างามจริงๆ เหมือน...เหมือนเลื่อพิโรธ”

ผมถูกความไม่สบายใจก่อวณอยู่ชั่วขณะ นักบวชนิกายเซิร์ชออฟฟิงแลนด์ไม่ควรทำให้ตัวเองอยู่ในสถานะที่ถูกเรียกว่าเป็นเลื่อพิโรธ

“ผมรู้สึกว่าจะปล่อยให้เรื่องนั้นผ่านไปโดยไม่ทักท้วงไม่ได้” ผมว่า “แต่กริเซลดา ผมอยากให้คุณระมัดระวังสิ่งที่พูดมากกว่านี้สักนิด”

“คุณหมายถึงเรื่องมนุษย์กินคนนะหรือคะ” เธอถาม “หรือที่ฉันพูดเป็นนัยว่าลอร์เรนซ์เขียนภาพฉันในสภาพเปลือยเปล่า! ถ้าหากพวกเขาเพียงแค่ว่าลอร์เรนซ์เขียนภาพฉันภายใต้เสื้อคลุมตัวหนาที่มีปกเสื้อเป็นขนเฟอร์ฟูสูงมากแบบที่คุณสวมไปเข้าเฝ้าโป้ปอย่างแสนบริสุทธิ์ผุดผ่องเลยนั้นแหละ ไม่เผยเนื้อหนังอูดมบาบิให้เห็นตรงไหนเลยสักนิด! อันที่จริงแล้วทุกอย่างมันบริสุทธิ์ผุดผ่องอย่างน่าอัศจรรย์ยิ่งยวดละ ลอร์เรนซ์ไม่เคยพยายามจะเล่นรักกับฉันด้วยซ้ำ ฉันนี่ก็ไม่ออกว่าทำไม”

“เพราะเขารู้ว่าคุณเป็นผู้หญิงที่แต่งงานแล้วนะสิ...”

“อย่าแกล้งทำเป็นหัวโบราณหน่อยเลยคะ เลน คุณก็รู้ว่าสาวทรงเสน่ห์ที่มีสามีสูงอายุนะเป็นคล้ายๆ ของขวัญจากสวรรค์สำหรับชายหนุ่มเลยนะ ต้องมีเหตุผลอื่นอีกแน่ ไม่ใช่ว่าฉันไร้เสน่ห์สักหน่อย ฉันไม่ใช่”

“แน่นอนว่าคุณไม่ได้อยากให้เขาเล่นรักกับคุณใช่ไหม”

“มะ...มะ...ไม่ค่ะ” กริเซลดาพูด ผมคิดว่าเธอลังเลเกินงามไปสักหน่อย

“ถ้าเขาหลงรักเลตทิซ พรอเธอไร...”

“ดูเหมือนคุณมาร์เบิลจะไม่คิดอย่างนั้น”

“คุณมาร์เบิลอาจเข้าใจผิดก็ได้”

“เธอไม่เคยผิดเลยค่ะ ผู้หญิงแก่ประเภทนั้นถูกต้องเสมอ” เธอหยุดนาทีหนึ่ง แล้วพูดพลางเหลือบตามองผมแวบหนึ่ง “คุณเชื่อฉันใช่ไหมคะ ฉันหมายความว่าไม่มีอะไรระหว่างลอร์ดเรนซ์กับฉัน”

“กริเซลดาที่รัก” ผมพูดด้วยความประหลาดใจ “แน่นอนค่ะ”

ภรรยาของผมเดินเข้ามาหาแล้วจูบผม

“ฉันอยากให้คุณไม่ถูกหลอกง่ายขนาดนี้นะคะ เล่น ไม่ว่าฉันพูดอะไร คุณก็เชื่อทั้งนั้น”

“ผมก็หวังว่าอย่างนั้นนะ แต่ที่รัก ผมขอรับรองให้คุณสงวนถ้อยคำและระมัดระวังคำพูดจริงๆ นะ อย่าลืมว่าผู้หญิงพวกนี้ขาดแคลนอารมณ์ขันอย่างน่าประหลาด และมองทุกอย่างเป็นจริงเป็นจังไปเสียหมด”

“สิ่งที่พวกเธอต้องการ” กริเซลดาว่า “คือเรื่องผิดศีลธรรมเล็กๆ น้อยๆ ในชีวิตของพวกเธอ แล้วพวกเธอก็จะไม่ขยับมองหาเรื่องนี้จากคนอื่น”

พอพูดจบเธอก็เดินออกจากห้อง ผมเหลือบมองนาฬิกาแล้วรีบออกไปเยี่ยมเยียนที่ต่างๆ ตามที่ควรจะไปก่อนหน้า

พิธีชงเย็นวันพุธมีผู้เข้าร่วมประปรายเหมือนเช่นเคย แต่เมื่อผมเดินผ่านโบสถ์ออกมาหลังจากถอดชุดประกอบพิธีในห้องเปลี่ยนเสื้อผ้า โบสถ์ก็ว่างเปล่า เว้นแต่ผู้หญิงคนหนึ่งที่กำลังยืนเงยหน้าจ้องมองหน้าต่างโบสถ์ของเรา เรามีกระจกสี่เก้าเก้าที่ค่อนข้างประณีตงดงาม และตัวโบสถ์เองก็ควรค่าแก่การทัศนอาอย่างแท้จริง เธอหันมาเมื่อได้ยินเสียงฝีเท้าของผม และผมเห็นว่าเธอคือคุณนายเลสเตรนจ์นั่นเอง

เราทั้งคู่ลังเลชั่วขณะ จากนั้นผมจึงเอ่ยขึ้น

“ผมหวังว่าคุณคงชอบโบสถ์เล็กๆ ของเรา”

“ฉันกำลังชื่นชมจากกันอยู่น้อยค่ะ” เธอว่า

เสียงของเธอเป็นมิตร ผ่าเบา แต่ก็ชัดเจนมากและออกเสียงอย่างชัดถ้อยชัดคำ เธอกล่าวเสริม

“ฉันเสียใจจริงๆ ที่คลาดกับภรรยาของคุณเมื่อวานนี้”

เราพูดคุยกันอีกสองสามนาทีเกี่ยวกับโบสถ์ เห็นได้ชัดว่าเธอเป็นผู้หญิงที่มี

วัฒนธรรมและรู้เรื่องประวัติศาสตร์กับสถาปัตยกรรมของคริสตจักรอยู่บ้าง เราออกจากโบสถ์ด้วยกันและเดินไปตามถนน เนื่องจากเส้นทางหนึ่งที่ทอดไปสู่บ้านพักวิศวกรต้องผ่านบ้านของเธอ เมื่อเราไปถึงประตู เธอก็กล่าวอย่างเป็นมิตร

“เข้ามาข้างในมั้ยะคะ และบอกฉันว่าคุณคิดยังไงกับสิ่งที่ฉันทำ”

ผมตอบรับคำเชิญ ลิตเติลเกตส์เคยเป็นของนายพันเอกลูกครึ่งอังกฤษอินเดียผู้หนึ่ง และผมอดโล่งใจไม่ได้ที่โต๊ะทองเหลืองกับรูปเคารพจากพม่าไม่อยู่ในนั้นแล้ว ตอนนี้อยู่ในบ้านตกแต่งอย่างเรียบง่าย แต่มีรสนิยมอันวิจิตร ตัวบ้านให้ความรู้สึกกลมกลืนและผ่อนคลาย

แต่กระนั้นผมกลับสงสัยมากขึ้นทุกทีว่าอะไรทำให้ผู้หญิงอย่างคุณนายเลสเตรนจ์มาที่เซนต์แมรีมิด เห็นได้อย่างชัดเจนเหลือเกินว่าเธอเป็นผู้หญิงเจนโลก จนดูเหมือนเป็นรสนิยมอันแปลกประหลาดที่มาหมกตัวอยู่ในหมู่บ้านชนบทแห่งหนึ่ง

ภายใต้แสงอันแจ่มชัดในห้องรับแขก ผมมีโอกาสดังเกตเธออย่างใกล้ชิดเป็นครั้งแรก

เธอเป็นผู้หญิงที่สูงมาก มีผมสีทองแกมแดง คิ้วและขนตาเป็นสีเข้ม ผมบอกไม่ถูกว่าเกิดจากการแต่งแต้มหรือเป็นไปตามธรรมชาติ หากเธอแต่งหน้าตามที่ผมคิด มันก็เป็นการแต่งแต้มอย่างมีศิลปะยิ่งนัก ใบหน้าของเธอดูลึกลับยากคาดเดาอยู่บ้างเมื่ออยู่ในอาคารสงบนิ่ง และเธอมีดวงตาที่แปลกประหลาดที่สุดเท่าที่ผมเคยพบมา นัยน์ตาทั้งคู่แทบเป็นเจดสีทอง

เสื้อผ้าของเธอไร้ที่ติ เธอวางตัวตามสบายโดยสิ้นเชิงแบบผู้หญิงที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูอย่างดี แต่กระนั้นก็มีบางอย่างเกี่ยวกับเธอที่ดูลึกลับและชวนฉงน คุณรู้สึกว่าคุณคืออิริศนา ผมจุกคิดถึงคำที่กริเซลดาใช้ *นากัลว* แน่หนอนว่าเป็นเรื่องเหลวไหล แต่ถึงอย่างนั้นก็เถอะ...มันเหลวไหลขนาดนั้นเชียวหรือความคิดนี้ผุดขึ้นมาในหัวโดยไม่ได้ตั้งใจ “ผู้หญิงคนนี้เป็นคนเด็ดเดี่ยวมุ่งมั่น”

การพูดคุยของเราเป็นเรื่องทั่วไปเสียส่วนใหญ่ รูปภาพ หนังสือ โบสถ์เก่าแก่ แต่กระนั้นผมกลับเกิดความรู้สึกอย่างแรงกล้าว่ามีบางอย่างนอกเหนือจากนั้น บางอย่างที่มีลักษณะแตกต่างอย่างมากที่คุณนายเลสเตรนจ์อยากพูดกับผม

ผมสังเกตเห็นเธोज้องมองผมครึ่งสองครึ่ง มองผมด้วยความลึกลับอย่างน่าแปลก รวากับว่าเธอไม่อาจตกลงใจได้ ผมสังเกตเห็นเธอพูดคุยแต่เรื่องที่ไม่เกี่ยวข้องกับตัวเองเท่านั้น เธอไม่ได้เอ่ยถึงสามีหรือญาติพี่น้องเลย

แต่สายตาของเธอมิ่ววาววอนอันแปลกประหลาดและเร่งด่วนเช่นนั้น ตลอดเวลา ดูเหมือนมันจะพูดว่า “ฉันควรบอกคุณหรือเปล่านั้น ฉันอยากบอกคุณช่วยฉันไม่ได้หรือ”

แต่ในท้ายที่สุดมันก็จางหายไป หรือบางทีทุกอย่างอาจเป็นเพียงจินตนาการ
 ของผม ผมรู้สึกว่าคุณโง่กลับ จึงลุกขึ้นแล้วลากลับ ในขณะที่เดินออกจาก
 ห้อง ผมชำเลืองมองกลับไปและเห็นเธอจับจ้องตามหลังมาด้วยสีหน้าสับสน
 และคลางแคลงใจ ผมเดินกลับมาด้วยแรงกระตุ้นชั่ววูบ

“ถ้าหากมีอะไรที่ผมทำได้...”

เธอพูดอย่างไม่แน่ใจ “คุณช่างมีน้ำใจเหลือเกินค่ะ...”

เราเสียบกันไปทั้งคู่ จากนั้นเธอจึงว่า

“ฉันอยากให้คุณเองรู้ค่ะ มันเป็นเรื่องยาก ไม่ค่ะ ฉันไม่คิดว่าจะมีใครช่วย
 ฉันได้ แต่ขอขอบคุณที่ออกปากช่วยเหลือนะคะ”

นั่นคงจะเป็นบทสรุป ผมจึงจากไป แต่ในระหว่างนั้นผมก็ได้แต่สงสัย
 พวกเราที่เซนต์แมรี่มีดีไม่คุ้นเคยกับเรื่องลึกลับ

มันเป็นเช่นนั้นมากเสียจนเมื่อผมโผล่พ้นประตูออกมาผมก็ถูกโถมเข้าหา
 คุณฮาร์ตเนลล์นั้นเก่งมากเรื่องการโถมเข้าหาแบบหนักหน่วงและอึดอัด

“ฉันเห็นคุณ!” เธออุทานด้วยอารมณ์ขันอันเย็นเยี้ยว “และฉันก็ตื่นตื่น
 เหลือเกิน ตอนนี้คุณเล่าทุกอย่างให้พวกเราฟังได้แล้วค่ะ”

“เล่าอะไรครับ”

“สตรีลึกลับคนนั้นนะสิ! เธอเป็นแม่ม่าย หรือไม่มีสามีอยู่ที่ไหนสักแห่ง
 ไช้มัย”

“ผมไม่รู้จริงๆ ครับ เธอไม่ได้บอกผม”

“น่าประหลาดเหลือเกิน ใครก็คงคิดว่าเธอต้องเอ่ยถึงเรื่องต่างๆ อย่างไม่
 ใส่ใจนักแน่ๆ แต่จะดูเหมือนว่าเธอมีเหตุผลที่จะไม่พูด ไช้มัยล่ะค่ะ”

“ผมมองไม่เห็นอะไรแบบนั้นเลยจริงๆ”

“อา! แต่เหมือนกับที่คุณมาร์เบิลที่รักบอกนั้นแหละ คุณช่างอ่อนต่อโลก
 เหลือเกิน ท่านวิคาร์ที่รัก บอกฉันทีเถอะว่าเธอรู้จักกับคุณหมอเฮย์ดี้อคมานาน
 แล้วใช่ไหม”

“เธอไม่ได้เอ่ยถึงเขาเลยครับ ผมเลยไม่รู้”

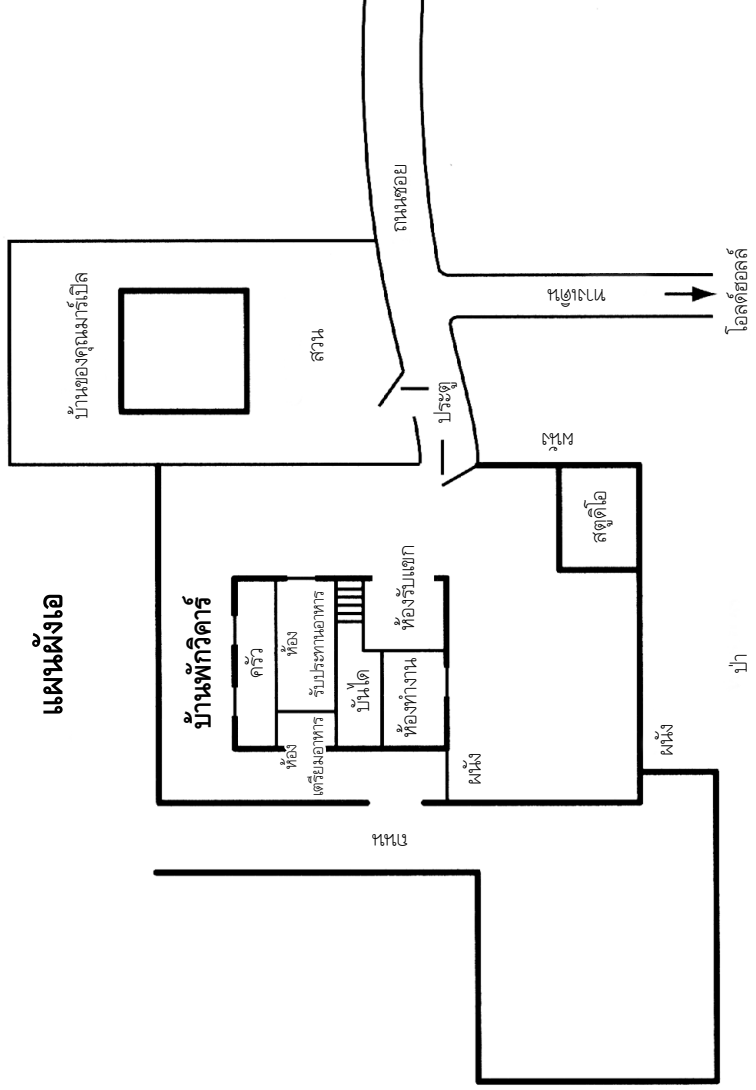
“จริงหรือคะ ถ้าอย่างนั้นพวกคุณคุยเรื่องอะไรกัน”

“รูปภาพ ดนตรี หนังสือ” ผมเอ่ยตามความจริง

คุณฮาร์ตเนลล์ซึ่งหัวข้อสนทนาแต่เรื่องส่วนตัวดูขบขันและไม่เชื่อถือ
 ผมฉวยโอกาสที่เธอลังเลอยู่ครู่หนึ่งว่าจะทำอะไรต่อไปกล่าววาทศิลป์และ
 เดินหนีไปอย่างรวดเร็ว

ผมแวะเยี่ยมบ้านหลังที่อยู่ไกลออกไปในหมู่บ้านและกลับมายังบ้านพัก

แผนผังเง

vicar ทางประตูสวน ในขณะที่ทำเช่นนั้นผมก็ผ่านจุดอันตรายที่สวนของคุณมาร์เบิล แต่ผมนึกก็เมื่อกว่าชาวคราวที่ผมไปเยี่ยมคุณนายเลสเตรนจ์จะมาถึงทูเธอแล้วได้อย่างไร ผมจึงรู้สึกปลอดภัยพอควร

ในขณะที่ใส่กลอนประตู ผมจกคิดว่าจะไปไปที่เพิงในสวนที่พ่อบรรณลอร์เรนซ์ เรดดิ้ง ใช้เป็นสตูดิโอและไปดูให้เห็นกับตาว่าภาพของกริเซลดาคืบหน้าไปถึงไหนแล้ว

ผมผนวกภาพร่างแบบหยาบ ๆ ไว้ในนี้ด้วย ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการทำความเข้าใจสิ่งที่เกิดขึ้นในภายหลัง โดยเป็นภาพร่างที่มีรายละเอียดเท่าที่จำเป็นเท่านั้น

ผมไม่รู้เลยว่ามีคนอยู่ในสตูดิโอ ไม่มีเสียงจากข้างในเตือนผมก่อน และผมคิดว่าผีเท้าของผมเองก็ไม่ก่อให้เกิดเสียงบนพื้นหญ้า

ผมเปิดประตู จากนั้นจึงหยุดตรงธรณีประตูอย่างประดักประเดิดเพราะมีคนสองคนอยู่ในสตูดิโอ และแขนของผู้ชายคนนั้นก็โอบรอบผู้หญิงเอาไว้ เขากำลังจูบเธออย่างเร่าร้อน

คนทั้งสองคือคิลปินลอร์เรนซ์ เรดดิ้ง กับคุณนายพรอเชอโร

ผมรีบถอยออกมาและล่าถอยไปยังห้องทำงานอย่างรวดเร็ว ผมนั่งลงบนเก้าอี้ หยิบกล่องยาสูบออกมา และนึกทบทวนเรื่องต่างๆ การค้นพบครั้งนี้สร้างความตกตะลึงให้ผมอย่างใหญ่หลวง โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังจากที่สนทนากับเลตทิซในบ่ายวันนั้น ผมรู้สึกแน่ใจพอประมาณว่ามีความเข้าใจบางอย่างก่อตัวขึ้นระหว่างเธอกับเรดดิ้ง ยิ่งกว่านั้นผมยังปักใจเชื่อว่าเลตทิซเองก็คิดเช่นนั้น ผมแน่ใจว่าเธอไม่รู้เรื่องที่คิลปินคนนั้นมีใจให้กับแม่เลี้ยงของเธอเลย

นี่เป็นเรื่องยุ่งเหยิงที่น่ารังเกียจ ผมชื่นชมคุณมาร์เบิลอย่างไม่เต็มใจนัก เธอไม่ได้ถูกตบตา แต่เห็นได้ชัดว่าเธอระแวงสงสัยสภาพที่แท้จริงของสิ่งต่างๆ ได้อย่างแม่นยำพอสมควร ผมตีความการชำเลื่องมองกริเซลดาของเธอผิดไปถนัด

ผมไม่เคยคิดจะพิจารณาคุณนายพรอเชอโรในเรื่องนี้เลย คุณนายพรอเชอโรทำให้ผมนึกถึงชายของซีซาร์เสียมากกว่า ผู้หญิงที่เงิบขริ่มและเป็นอิสระที่ใครต่อใครไม่เหลียวใ้จว่ามีอารมณ์อันลึกซึ้งแม้แต่น้อย

ผมครุ่นคิดมาถึงจุดนี้เมื่อเสียงเคาะหน้าต่างห้องทำงานปลุกให้รู้สึกตัว ผมลุกขึ้นแล้วเดินไปที่นั่น คุณนายพรอเชอโรยืนอยู่ข้างนอก ผมเปิดหน้าต่างและเธอเดินเข้ามาโดยไม่รอคำเชิญจากผม เธอเดินตัดผ่านห้องด้วยอาการกระหืดกระหอบและหึ่งตัวลงบนโซฟา

ผมเกิดความรู้สึกที่ไม่เคยพบเธอมาก่อนเลยจริงๆ สตรีผู้เงิบขริ่มและ

เป็นอิสระที่ผมรู้จักอันตรายกันไปแล้ว และแทนที่ด้วยสิ่งมีชีวิตอันลึกลับที่หายใจถี่ๆ เป็นครั้งแรกที่ผมตระหนักว่าแอนน์ พรอเซอร์ เป็นคนสวย

เธอเป็นสตรีผู้ที่มีผมสีน้ำตาล ใบหน้าซีดขาว และดวงตาสีฟ้าเทา ตอนนั้นเธอหน้าแดงก่ำและทรวงอกกระเพื่อมไหว รวากับว่าจู่ๆ ภูปี้นก็มีชีวิตขึ้นมา ผมกะพริบตามองความเปลี่ยนแปลงนั้น

“ฉันคิดว่ามาหาคุณจะดีที่สุดในที่สุด” เธอว่า “คุณ...คุณเห็นเมื่อครู่ใช่มั้ยคะ” ผมก้มศีรษะ

เธอกล่าวอย่างแผ่วเบา “เรารักกัน...”

แม้จะอยู่ในสภาพทุกข์ร้อนและกระวนกระวายอย่างเห็นได้ชัด แต่เธอก็ไม่อาจหักห้ามรอยยิ้มน้อยๆ บนริมฝีปากได้ มันคือรอยยิ้มของผู้หญิงที่มองเห็นสิ่งที่สวยงามและวิเศษยิ่ง

ผมยังคงไม่เอ่ยอะไร เธอพูดเสริมขึ้นในไม่ช้า

“ฉันเดาว่าสำหรับคุณแล้ว มันดูเป็นเรื่องที่ผิดมหันต์สินะคะ”

“คุณคาดหวังว่าผมจะพูดอย่างอื่นได้หรือครับ คุณนายพรอเซอร์”

“ไม่ค่ะ...ไม่ คงไม่ได้”

ผมพูดต่อ พยายามทำเสียงให้นุ่มนวลที่สุดในที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

“คุณเป็นผู้หญิงที่แต่งงานแล้ว...”

เธอขัดจังหวะขึ้น

“โอ! ฉันรู้ค่ะ...ฉันรู้ คุณคิดว่าฉันไม่ได้ทบทวนเรื่องนี้ซ้ำแล้วซ้ำเล่าหรือคะ ฉันไม่ใช่ผู้หญิงชั่วร้าย จริงๆ นะคะ...ฉันไม่ใช่ และสิ่งต่างๆ ไม่ได้...ไม่ได้...เป็นอย่างที่คุณอาจคิดอยู่”

ผมพูดอย่างเคร่งขรึม “ผมดีใจที่เป็นอย่างนั้น”

เธอกามอย่างขลาดกลัวอยู่บ้าง

“คุณจะบอกสามีฉันหรือเปล่าคะ”

ผมพูดอย่างค่อนข้างไร้อารมณ์

“ดูเหมือนคนทั่วไปจะคิดว่านักบวชไม่อาจประพฤติตัวเป็นสุภาพบุรุษได้ นั่นไม่จริงครับ”

เธอเหลือบมองผมด้วยความขอบคุณ

“ฉันเป็นทุกข์เหลือเกินค่ะ โอ! ฉันเป็นทุกข์แสนสาหัสเหลือเกิน ฉันใช้ชีวิตแบบนี้ต่อไปไม่ได้แล้ว ไม่ได้จริงๆ และฉันก็ไม่รู้ว่าจะทำไม” เสียงของเธอตั้งขึ้นและเจืออาการตีโพยตีพายเล็กน้อย “คุณไม่รู้ว่าชีวิตของฉันเป็นยังไง ฉันไม่มีความสุขกับลูเซียมมาตั้งแต่ต้น ไม่มีผู้หญิงคนไหนมีความสุขกับเขาได้

หรือค่ะ ฉันอยากให้เขาตายไปซะ...มันเลวร้ายมาก แต่ฉันคิดอย่างนั้น...ฉัน
 अबจนหนทางแล้ว ฉันบอกคุณเลยว่าฉัน अबจนหนทางแล้ว” เธอสะดุ้งและมอง
 ออกไปนอกหน้าต่าง

“นั่นอะไรนะ ฉันคิดว่าได้ยินเสียงใครสักคน บางทีอาจเป็นลอร์ดเรนซ์ก็ได้”

ผมเดินไปที่หน้าต่างที่ผมไม่ได้ปิดไว้อย่างที่คิด ผมก้าวออกไปข้างนอก
 แล้วมองลงไปที่สวน แต่มองไม่เห็นใคร ถึงกระนั้นผมเองก็แทบจะเชื่อเช่นกันว่า
 ผมได้ยินเสียงใครบางคน หรือบางทีอาจเป็นความแน่ใจของเธอที่โหม่งหัวผม

เมื่อผมกลับเข้าไปในห้อง เธอกำลังโหม่งตัวไปข้างหน้า หัวตกห้อยลง เธอ
 ดูเหมือนภาพแห่งความสิ้นหวัง เธอเอ่ยขึ้นอีก

“ฉันไม่รู้จะทำยังไงดี ฉันไม่รู้จะทำยังไงดี”

ผมเดินไปนั่งลงข้างๆเธอ พูดสิ่งที่คิดว่าเป็นหน้าที่ที่ผมต้องพูด และ
 พยายามพูดด้วยความเชื่อมั่นที่จำเป็น ด้วยตระหนกอย่างไม่สบายใจอยู่ตลอดเวลา
 ว่าในเช้าวันเดียวกันนั้น ผมได้เอ่ยความรู้สึกออกมาว่าโลกที่ไม่มีผู้พันพรอเซอร์
 จะดีขึ้นกว่านี้

เหนือสิ่งอื่นใด ผมขอร้องให้เธออย่าทำอะไรวุ่นวาย การทิ้งบ้านและสามีเป็น
 อย่างก้าวที่อันตรายอย่างยิ่ง

ผมไม่คิดว่าผมโหม่งหัวใจเธอได้ ผมใช้ชีวิตอยู่บนโลกนี้มานานพอจะรู้
 ว่าการโต้เถียงกับคนที่กำลังมีความรักนั้นแทบเป็นเรื่องเปล่าประโยชน์ แต่ผมคิดว่า
 คำพูดของผมทำให้เธอสบายใจขึ้นมาได้บ้าง

เมื่อเธอลุกขึ้นเพื่อจะกลับไป เธอขอบคุณผม และสัญญาว่าจะใคร่ครวญ
 สิ่งที่ผมพูด

ถึงจะเป็นเช่นนั้น เมื่อเธอจากไปแล้ว ผมกลับรู้สึกไม่สบายใจอย่างมาก
 ผมรู้สึกว่าก่อนหน้านี้ตัวเองเข้าใจอุปนิสัยของแอนน์ พรอเซอร์ ผิดมาตลอด
 ตอนนั้นเธอทำให้ผมรู้สึกว่าเธอเป็นผู้หญิงที่สิ้นหวังเหลือเกิน เป็นผู้หญิงประเภทที่
 จะไม่ยอมให้อะไรมาหยุดยั้งเมื่ออารมณ์ของเธอถูกปลุกเร้าขึ้นแล้ว และเธอหลงรัก
 ลอร์ดเรนซ์ เรดดิ้ง ชายหนุ่มผู้อ่อนเยาว์กว่าเธอหลายปีอย่างหมดหัวใจ อย่าง
 หัวปักหัวปำ และอย่างคลั่งไคล้ ผมไม่ชอบเรื่องนี้เลย

ผมลืมไปสนิทว่าเราเชิญลอร์เรนซ์ เรดดิ้ง มารับประทานอาหารเย็นในคืนนั้น เมื่อกรีเซลดาพรวดพราดเข้ามาและดูว่าผมโดยชี้ให้เห็นว่าอีกสองนาทีก่อนจะถึงเวลาอาหารค่ำ ผมก็ตกใจเอาการ

“ฉันหวังว่าทุกอย่างจะเรียบร้อยดี” กรีเซลดาส่งเสียงไล่หลังผมขึ้นบันไดมา “ฉันทบทวนเรื่องที่คุณบอกตอนอาหารกลางวัน และฉันนึกถึงอาหารดีๆ ที่เราจะกินกันออกแล้วจริง ๆ”

ผมขอพูดแบบผ่าน ๆ ว่าอาหารเย็นของเราเป็นเครื่องยืนยันคำพูดของกรีเซลดาได้อย่างเหลือพอว่าสิ่งต่างๆ เลวร้ายลงยามที่เธอพยายามมากกว่าตอนที่เธอไม่พยายามมาก รายการอาหารมีแนวคิดที่ทะเยอทะยาน และแม้ริ้วจะพึงพอใจอย่างไม่อาจยอมรับได้เมื่อได้เห็นเธอปรุงอาหารสุกๆ ดิบๆ ได้ยอดเยี่ยมแค่ไหน เราโชคดีที่ไม่อาจได้ชิมรสชาติของหอยนางรมที่กรีเซลดาสั่งมา ซึ่งดูจะไกลเกินเอื้อมสำหรับคนไร้ความสามารถ เพราะในบ้านไม่มีอะไรใช้เปิดฝาหอยได้เลย นี่เป็นสิ่งที่ถูกมองข้ามไปและเพิ่งจะมารู้เอาเมื่อถึงเวลาที่ต้องกินมัน

ผมสงสัยอยู่บ้างว่าลอร์เรนซ์ เรดดิ้ง จะมาปรากฏตัวหรือเปล่า เขาอาจส่งข้อแก้ตัวมาได้อย่างง่ายดายมากทีเดียว

แต่เขามาถึงตรงเวลาพอสมควร และเราทั้งสี่คนก็เข้าไปรับประทานอาหารเย็น

ลอร์เรนซ์ เรดดิ้ง มีบุคลิกลักษณะที่ดึงดูดใจอย่างไม่อาจปฏิเสธได้ ผมคาดว่าเขามีอายุประมาณสามสิบปี เขามีผมสีเข้ม แต่ดวงตาสีฟ้าสว่างจนแทบน่าตกใจ เขาเป็นชายหนุ่มประเภทที่ทำทุกอย่างได้ดี เขาล่ำลัต์วักเก่ง ฝีมือยิงปืนเป็นเลิศ เป็นนักแสดงสมัครเล่นที่มีความสามารถ และเป็นนักเล่าเรื่องชั้นหนึ่ง เขาสามารถทำผลงานสร้างสรรค์ใหนๆ ก็ตามสนุกสนาน ผมคิดว่าเขามีสายเลือดของ

ชาวไอริช เขาไม่ใช่แบบฉบับของศิลปินตามความคิดของใครแม้แต่หน่อย แต่ผมเชื่อว่าเขาเป็นจิตรกรภาพแนวโมเดิร์นผู้ปราดเปรื่อง ตัวผมเองรู้เรื่องการเขียนภาพน้อยเต็มที

เป็นธรรมชาติที่เขาดูใจลอย เล็กน้อยในคำวันนี้ โดยรวมแล้วเขาทำตัวได้อย่างดีเยี่ยม ผมไม่คิดว่ากรีเซลดาหรือเดนิสจะสังเกตพบสิ่งผิดปกติแม้แต่หน่อย ตัวผมเองก็คงจะไม่สังเกตเห็นอะไรหากผมไม่รู้ล่วงหน้ามาก่อน

กรีเซลดากับเดนิสสำเร็จเป็นพิเศษ พวกเขามีเรื่องตลกขบขันเกี่ยวกับดร.สโตนและคุณแครมมากมาย เรื่องอื้อฉาวในท้องถิ่น! จู่ๆผมก็เข้าใจกระจ่างด้วยความเจ็บแปลบอยู่บ้างว่าเดนิสอายุใกล้เคียงกับกรีเซลดามากกว่าผม เขาเรียกผมว่าลูงเลน แต่เรียกเธอว่ากรีเซลดา ด้วยเหตุผลบางอย่าง มันทำให้ผมรู้สึกอ้ำอวัง

ผมคิดว่าเรื่องของคุณนายพรอเธอโรต้องทำให้ผมจิตใจว่าวุ่นเป็นแน่ โดยปกติแล้วผมจะไม่ได้รตรองเรื่องที่ไร้ประโยชน์เช่นนี้

กรีเซลดากับเดนิสเลยเถิดไปบ้างเป็นครั้งคราว แต่ผมไม่มีอารมณ์ไปขัดคอพวกเขา ผมนี่ก็อยู่เสมอกับเป็นเรื่องน่าเสียดายที่การมีนักบวชอยู่ด้วยทำให้บรรยากาศน่าหดหู

ลอร์เรนซ์ร่วมวงสนทนาอย่างสนุกสนาน แต่กระนั้นผมก็รู้ว่าดวงตาของเขาเหลือบมองมาตรงที่ผมนั่งอยู่ตลอดเวลา และผมก็ไม่ประหลาดใจเลยเมื่อเขาหาทางให้ผมเข้าไปในห้องทำงานหลังอาหารค่ำ

ทันทีที่พวกเขาอยู่กันตามลำพัง กิริยาท่าทางของเขาก็เปลี่ยนไป

“คุณพบเห็นความลับของเราเข้าอย่างไม่มีทันตั้งตัวทีเดียวครับ” เขาว่า “คุณจะทำยังไงกับเรื่องนี้”

ผมพูดกับเรตติ้งอย่างตรงไปตรงมาได้มากกว่าที่พูดกับคุณนายพรอเธอโรมาก และผมก็ทำเช่นนั้น เขารับฟังเป็นอย่างดี

“แน่ละ” เขาบอกเมื่อผมพูดจบ “คุณต้องพูดแบบนี้ก่อนอยู่แล้ว คุณเป็นบาทหลวง ผมไม่ได้มีเจตนาล่วงเกินเลยนะครับ อันที่จริงแล้วผมคิดว่าคุณคงพูดถูก แต่เรื่องระหว่างแอนน์กับผมไม่ใช่เรื่องปกติทั่วไป”

ผมบอกเขาว่าใครต่อใครก็พูดประโยคนั้นมาตั้งแต่จุดเริ่มต้นของกาลเวลาแล้ว และรอยยิ้มน้อยๆอันแปลกพิกลก็ผุดขึ้นบนริมฝีปากของเขา

“คุณหมายความว่าทุกคนคิดว่าเรื่องของตัวเองไม่เหมือนใครหรือครับ บางทีอาจเป็นอย่างนั้น แต่มีเรื่องหนึ่งที่คุณต้องเชื่อ”

เขารับรองกับผมว่าจนถึงตอนนี้ “ยังไม่มื่ออะไรผิดในเรื่องนี้” เขาบอกว่าแอนน์

เป็นผู้หญิงที่ซื่อสัตย์และภักดีที่สุดคนหนึ่งในโลก แต่เขาไม่รู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นต่อไป

“ถ้าหากเรื่องนี้เป็นแค่หนังสือเล่มหนึ่ง” เขาพูดอย่างหม่นหมอง “ตาแกนั้นก็จะตาย และทุกคนก็จะโล่งอก”

ผมตำหนิเขา

“โอ! ผมไม่ได้หมายความว่าเราจะเอาผิดไปแทงเขาข้างหลังนะครับ แต่ถ้ามีใครก็ตามทำแบบนั้น ผมจะขอบคุณอย่างสุดซึ้งทีเดียว ไม่มีใครในโลกนี้พูดถึงเขาในแง่ดีได้หรอกครับ ผมออกจะประหลาดใจที่คุณนายพรอเชอโรคนแรกไม่ได้ฆ่าเขาซะ ผมเคยพบเธอครั้งหนึ่งเมื่อหลายปีก่อน และเธอดูเหมือนคนที่ทำแบบนั้นได้ เธอเป็นผู้หญิงประเภทที่สงบนิ่งและอันตราย เขาเอาแต่พูดจาวางโตใส่คนอื่นก่อนปัญหาไปทั่ว ชั่วช้าเหมือนปีศาจ แล้วก็อารมณ์ร้ายอย่างรุนแรง คุณไม่รู้หรอกว่าแอนน์ต้องเจอกับอะไรบ้างที่ต้องทนอยู่กับเขา ถ้าหากผมมีเงินมีทอง ผมจะพาเธอไปจากที่นี่โดยไม่รู้ข่าวเลย”

จากนั้นผมจึงพูดกับเขาอย่างจริงจังที่สุด ผมขอร้องให้เขาไปจากเซนต์แมรีมิดเสีย การที่เขาอยู่ที่นั่นต่อไปรังแต่จะนำความทุกข์ทรมานมาให้แอนน์ พรอเชอโรยิ่งกว่าที่เป็นอยู่ ผู้คนจะซุบซิบนินทา ชาวจะไปถึงหูผู้พันพรอเชอโร และเรื่องจะเลวร้ายลงสำหรับเธออย่างไม่มีที่สิ้นสุด

ลอร์ดเรนซ์ทักท้วง

“ไม่มีใครรู้เรื่องนี้แม้แต่หน่อยนอกจากคุณครับ คุณพ่อ”

“พ่อหนุ่มที่รัก เธอประเมินสัญชาตญาณนักสืบของผู้คนในหมู่บ้านนี้ต่ำเกินไปแล้ว ในเซนต์แมรีมิด ทุกคนรู้เรื่องส่วนตัวที่สุดของเธอ ไม่มีนักสืบคนไหนในอังกฤษเทียบได้กับสุภาพสตรีสาวแก่คนหนึ่งที่ไม่ทราบอายุแน่ชัดและมีเวลาวางเหลือเพื่อหรอก”

เขาพูดอย่างง่ายดายว่าเรื่องนั้นไม่เป็นไรหรอก ทุกคนคิดว่าเป็นเลตทิซ

“เธอเคยฉุกใจคิดบ้างหรือเปล่า” ผมถาม “ว่าเลตทิซเองก็อาจคิดแบบนั้นเหมือนกัน”

เขาจะประหลาดใจกับความคิดนั้นมากทีเดียว เขาบอกว่าเลตทิซไม่ได้สนใจเขาแม้แต่น้อย เรื่องนั้นเขามั่นใจ

“เธอเป็นผู้หญิงที่ออกจะพิกล” เขาว่า “ดูเหมือนอยู่ในความฝันตลอดเวลา แต่ลึกลงไปข้างใน ผมเชื่อว่าเธอค่อนข้างยึดถือความจริงทีเดียว ผมเชื่อว่าความเลือนลอยของเธอเป็นการสร้างทำ เลตทิซรู้ตัวดีว่าเธอทำอะไรอยู่ และเธอมีลักษณะนิสัยเหมาะสมตาพยาบาทอย่างน่าแปลก เรื่องที่พิลึกก็คือเธอเกลียดแอนน์

ซึ่งซิงแอนน์จริงๆ แต่ถึงอย่างนั้นแอนน์กลับใจดีกับเธออย่างเต็มที่เสมอ”

แน่นอนว่าผมไม่ปักใจเชื่อคำพูดช่วงสุดท้ายของเธอ สำหรับชายหนุ่มที่กำลังตกหลุมรัก สาวคนรักของพวกเขาทำตัวเหมือนแม่พระเสมอ แต่กระนั้นเท่าที่ผมสังเกต แอนน์ปฏิบัติต่อลูกเลี้ยงของเธอด้วยความเมตตาและเป็นธรรมชาติเสมอ ผมเองก็ประหลาดใจกับน้ำเสียงขมขื่นของเลตทิซในบ่ายวันนั้นเช่นกัน

เราต้องยุติการสนทนาไว้เพียงเท่านั้น เพราะกรีเซลดา กับ เดนนิส พรวดพรอดเข้ามาและบอกผมว่าอย่าทำให้ลอร์ดเรนซ์ทำตัวเหมือนคนแก้หัวโบราณ

“โอ ตายจริง!” กรีเซลดาว่าพลางทิ้งตัวลงบนเก้าอี้หวม “ฉันอยากเจอเรื่องตื่นเต้นอะไรสักอย่างจริงๆ เรื่องฆาตกรรม... หรือแม้แต่เรื่องโจรกรรมก็ตาม”

“ผมคิดว่าคงไม่มีใครมีฐานะพอให้คุ้มกับการโจรกรรมหรอกครับ” ลอร์ดเรนซ์ว่า พยายามปรับอารมณ์ให้เข้ากับเธอ “นอกจากเราจะขโมยพินปลอมของคุณฮาร์ตเนลล์”

“มันกระทบกันก็กักกันอย่างน่าสงายจริงๆ” กรีเซลดาบอก “แต่คุณคิดผิดเรื่องที่ไม่ไม่มีใครมีฐานะพอคุ้มนะ ที่โอดด์ฮอลล์มีเครื่องเงินเก่าแก่ชิ้นเลิศอยู่บ้าง ชุดถาดวางกระปุกเกลือ ทาชชา^๒ ของพระเจ้าชาร์ลส์ที่สอง มีของประเภทนั้นมากมาย ฉันเชื่อว่ามีค่าหลายพันปอนด์เชียวละ”

“ตาแก่นั่นคงยิงคุณด้วยปืนรีวอลเวอร์ของกองทัพก” เดนนิสว่า “เป็นเรื่องประหลาดที่เขาชอบทำพอดี”

“อ้อ เราจะเข้าไปก่อนแล้วจ้าเขาซะเลย!” กรีเซลดาว่า “ใครมีปืนรีวอลเวอร์บ้าง”

“ผมมีปืนเมาเซอร์” ลอร์ดเรนซ์ว่า

“จริงหรือคะ น่าตื่นเต้นจัง คุณมีมันไว้ทำไมคะ”

“ของที่ระลึกจากสงครามนะ” ลอร์ดเรนซ์พูดสั้นๆ

“วันนี้ตาแก่พรอเธอโรโชว์เครื่องเงินให้สโตนดู” เดนนิสเล่าให้ฟัง “ตาแก่สโตนแก่งลังทำเป็นสนอกสนใจของพวกนั้นไม่เลิก”

“ฉันนึกว่าพวกเขาทะเลาะกันเรื่องเงินสุสานเสียอีก” กรีเซลดาพูด

“อ้อ พวกเขาคืนดีกันแล้ว!” เดนนิสว่า “ถึงยังไงผมก็นึกไม่ออกว่าคนเราจะอยากขุดเงินสุสานโบราณไปทำไมกัน”

“ตาสโตนทำให้ผมงงมาก” ลอร์ดเรนซ์บอก “ผมคิดว่าเขาต้องชี้หลงชี้ลืมมากแน่ๆ คุณสาบานได้ว่าบางครั้งเขาไม่รู้จะอะไรเกี่ยวกับสาขาวิชาของตัวเองเลย”

^๒ ถ้วยใส่เหล้าอุ่นทรงต้นมีขาตั้ง ลักษณะคล้ายพาน

“นั่นคือความรัก” เดนนิสว่า “เกลดีส แครม ผู้อ่อนหวาน เธอไม่ใช่ของเก๋ ฟันเธอขาวและทำให้ผมเพลิดเพลินเจริญใจ มาเถิด มาบินไปกับผมว่าที่เจ้าสาวของผม และที่บับบอร์ บนพื้นห้องนอน...”

“พอแล้วเดนนิส” ผมบอก

“เอาละ” ลอว์เรนซ์ เรตติ้ง พูดขึ้น “ผมต้องไปแล้ว ขอขอบคุณมากครับ คุณนายเคลเมนต์ สำหรับยามค่ำที่แสนเพลิดเพลิน”

กรีเซลดากับเดนนิสไปส่งเขา เดนนิสกลับมาที่ห้องทำงานคนเดียว เกิดเรื่องบางอย่างที่ทำให้เด็กหนุ่มหัวเสีย เขาเดินกลับไปกลับมาในห้องอย่างไร้จุดหมาย หน้าตาบึ้งตึงและตะเครื่อเรื่องเรื่อน

เครื่องเรื่อนของเราเก่าโทรมมากจนแทบไม่อาจเสียหายมากไปกว่านี้ แต่ผมรู้สึกว่าจะต้องท้วงติงขึ้นเบาๆ

“ขอโทษครับ” เดนนิสว่า

เขาเงยบไปครู่หนึ่ง จากนั้นจึงโพล่งออกมา

“การซุบซิบนินทาข้างเป็นเรื่องเลวทรามต่ำช้าที่สุด!”

ผมประหลาดใจเล็กน้อย “มีเรื่องอะไรหรือ” ผมถาม

“ผมไม่รู้ว่าจะควรบอกลุงหรือเปล่า”

ผมประหลาดใจมากขึ้นทุกที

“มันเป็นเรื่องเลวทรามต่ำช้าที่สุด” เดนนิสพูดซ้ำ “เที่ยวโพทนาเรื่องนั้นเรื่องนี้ไปทั่ว ไม่ได้พุดด้วยซ้ำ แค่นอกเป็นนัยๆ ไม่ละ ขอโทษครับ ผมโดนสาปแช่งแน่ถ้าบอกลุง! มันเลวทรามต่ำช้าเกินไป”

ผมมองเขาด้วยความสงสัย แต่ไม่ได้คาดคั้นต่อ แต่ผมแปลกใจมาก ดูไม่เหมือนเดนนิสเลยที่เก็บอะไรมาคิดจริงจัง

ตอนนั้นเอง กรีเซลดาก็เดินเข้ามา

“คุณเวเธอร์บีเพิ่งโทร.มาค่ะ” เธอบอก “คุณนายเลสเตรานจ์ออกไปข้างนอก ตอนสองทุ่มสิบห้านาทีและยังไม่กลับมา ไม่มีใครรู้ว่าเธอไปไหน”

“ทำไมพวกเขาถึงควรจะรู้ล่ะ”

“แต่เธอไม่ได้ไปหาคุณหมอเฮย์ดีอค คุณเวเธอร์บีรู้เรื่องนั้น เพราะเธอโทร.หาคุณฮาร์ตเนลล์ที่อยู่บ้านถัดจากเขาและจะต้องเห็นคุณนายเลสเตรานจ์อย่างแน่นอน”

“มันเป็นปริศนาสำหรับผม” ผมว่า “ว่าคนที่นั้นได้สารอาหารกันยังไง พวกเขาต้องยืนกินอาหารอยู่ริมหน้าต่างแน่ เพื่อจะได้แน่ใจว่าไม่พลาดเรื่องอะไรเลย”

“แล้วก็ไม่ใช่แค่นั้นนะคะ” กรีเซลดาว่า เธอเติมไปด้วยความสนุกสนาน

“พวกเขารู้เรื่องทีบลูบอร์แล้ว ดร.สโตนกับคุณแคธรีนเข้าห้องติดกัน แต่” เธอสาย
 นิ้วชี้ไปมาด้วยท่าทางชวนประทับใจ “ไม่มีประตูเชื่อมถึงกัน!”

“เรื่องนั้น” ผมว่า “ต้องทำให้ทุกคนผิดหวังมากแน่ๆ”

กรีเซลดาได้ฟังก็หัวเราะออกมา

วันพฤหัสบดีเริ่มต้นอย่างย่ำแย่ สุขภาพสตรีลูกโบสถ์ของผมสองคนทะเลาะ
 กันเรื่องการตกเตียงโบสถ์ ผมถูกตามตัวมาตัดสินเรื่องระหว่างสตรีวัยกลางคน
 ทั้งสอง ทั้งคู่ตัวสั้นทึ่มไปด้วยความเดือดดาล ถ้ามันไม่เจ็บปวดขนาดนั้น มันจะ
 เป็นปรากฏการณ์ทางกายภาพที่น่าสนใจทีเดียว

จากนั้นผมต้องตำหนิเด็กชายในคณะนักร้องประสานเสียงของเราสองคน
 ที่ดูดูลูกอมไม่ยอมเลิกในช่วงประกอบพิธีศักดิ์สิทธิ์ และผมเกิดความรู้สึก
 ไม่สบายใจว่าผมไม่ได้ทำงานอย่างเต็มหัวใจตามที่ควรจะทำ

จากนั้นนักออร์แกนของเราซึ่ง “ซีโมโห” อย่างชัดเจนเกิดขึ้นเคื่องขึ้นมา
 และผมต้องปลอบเขาจนสงบสติอารมณ์ลง

และลูกโบสถ์ของผมสี่คนที่มีฐานะยากจนกว่าประกาศต่อต้านคุณ
 ฮาร์ตเนลล์อย่างเปิดเผย เธอมาหาผมด้วยความเดือดดาลสุดขีดในเรื่องนี้

ผมกำลังกลับบ้านพอดีเมื่อพบกับพันเอกพรอเซอร์ เขากำลังอารมณ์ดี
 อย่างยิ่งหลังจากได้ตัดสินโทษพวกลักลอบล่าสัตว์สามคนในฐานะผู้พิพากษา

“ความหนักแน่น” เขาตะโกนเสียงดังลั่น เขาหูตึงเล็กน้อยและพูดเสียงดัง
 กว่าปกติอย่างที่คนหูตึงทำกัน “นั่นคือสิ่งที่จำเป็นสำหรับทุกวันนี้...ความหนักแน่น!
 ลงโทษให้เห็นเป็นเยี่ยงอย่าง ไอ้อันธพาลอาร์เซอร์ออกจากคุกมาเมื่อวานนี้และ
 สาบานว่าจะแก้แค้นผม ผมได้ยินมาอย่างนั้น ไอ้วายร้ายจอมโหด คนที่ถูก
 ชมเชยมีชีวิตยืนยาว อย่างที่สุภษัต์ว่าไว้ คราวหน้าถ้าผมจับได้ว่ามันแอบล่าไก่ฟ้า
 ของผม ผมจะทำให้มันดูว่าการแก้แค้นของมันมีราคาสักแค่ไหน หย่อนยาน!
 สมัยนี้เราหย่อนยานกันเกินไป! ผมเชื่อเรื่องการเปิดโปงตัวตนที่แท้จริงของคน
 คุณถูกขอให้คำนึงถึงภรรยากับลูกๆ ของใครสักคนอยู่ตลอดเวลา เหลวไหลลื่นดี
 ไม่เข้าท่าเลย ทำไมชายคนหนึ่งถึงควรหลุดรอดจากผลการกระทำของตัวเอง
 เพียงเพราะเขาคำครวญถึงภรรยากับลูกล่ะ ทุกอย่างเหมือนกันหมดสำหรับผม
 ไม่สำคัญว่าผู้ชายคนหนึ่งจะเป็นอะไร หมอ นักกฎหมาย นักบวช พวกลักลอบ
 ล่าสัตว์ หรือคนไม่เอาถ่านซีเมา ถ้าคุณจับได้ว่ามันทำผิดกฎหมาย ก็ให้กฎหมาย
 ลงโทษมัน ผมแน่ใจว่าคุณเห็นด้วยกับผม”

“คุณลืมนะ” ผมว่า “อาชีพของผมบังคับให้ผมเคารพคุณสมบัติ
 ข้อหนึ่งเหนือสิ่งอื่นใด...คุณสมบัติของความเมตตา”

“เอาละ ผมเป็นคนยูติธรรม ไม่มีใครปฏิเสธได้หรอก”

ผมไม่พูดอะไร และเขากล่าวอย่างเฉียบขาด

“ทำไมไม่ตอบล่ะ ผมให้เพนนีหนึ่งเลยถ้าคุณบอกมาว่าคิดยังไง”

ผมลังเล จากนั้นจึงตัดสินใจพูด

“ผมกำลังคิดว่า” ผมบอก “เมื่อเวลาของผมมาถึง ผมควรจะเสียใจ ถ้าหากคำวิงวอนประการเดียวที่ผมมีคือการวอนขอยูติธรรม เพราะมันอาจหมายความว่าผมมีเพียงความยูติธรรมเท่านั้นที่ถูกหยิบยื่นให้ผม...”

“ฮึ! สิ่งที่เราต้องการคือศาสนาคริสต์ที่พร้อมต่อผู้ลี้ภัยหน่อย ผมทำหน้าที่ของผมเสมอ ผมหวังว่าอย่างนั้น เอาละ เรื่องนี้พอแค่นี้ เย็นนี้ผมจะไปหาอย่าง ที่บอก เราจะเลื่อนเวลาจากหกโมงตรงเป็นหกโมงสิบห้า นาที ถ้าคุณไม่ทำอะไร ผมต้องไปพบผู้ชายคนหนึ่งในห้องบ้าน”

“ผมไม่มีปัญหาอะไร”

เขาแกว่งไม้เท้าไปมาแล้วสาวเท้าจากไป เมื่อหันไปผมก็พบกับฮอว์ล ผมคิดว่าเขาดูป่วยอย่างเห็นได้ชัดในเช้าวันนี้ ผมตั้งใจจะตำหนิเขาเบาๆ ในหลายเรื่อง ที่อยู่ในความรับผิดชอบของเขา ซึ่งยุ่งเหยิงและถูกพัดพ่นออกไป แต่เมื่อเห็น ใบหน้าที่ขาวซีดและเคร่งเครียดของเขา ผมก็รู้สึกว่ายานี้ป่วย

ผมพูดไปตามที่คิด และเขาปฏิเสธ แต่ไม่เต็มปากเต็มคำนัก ในที่สุดเขาก็สารภาพว่าเขารู้สึกไม่แข็งแรงเท่าที่ควร และดูเหมือนจะพร้อมยอมรับคำแนะนำของผมที่บอกให้กลับบ้านไปนอน

ผมกินอาหารกลางวันอย่างเร่งรีบและออกไปเยี่ยมเยียนลูกโบสถ์ กริเซลดา เดินทางไปลอนดอนด้วยรถไฟเที่ยววันพฤหัสบดีซึ่งค่าโดยสารราคาถูก

ผมกลับเข้าบ้านตอนประมาณสามโมงสี่สิบห้า นาทีและตั้งใจจะร่างเค้าโครงสำหรับคำเทศน์ในวันอาทิตย์ แต่แม่รีบอกผมว่าคุณเรดดิ้งรอผมอยู่ในห้องทำงาน

ผมพบเขาเดินไปเดินมาด้วยสีหน้าเป็นกังวล เขาดูซีดขาวและอิดโรย

เขาหันขวับมาอย่างรวดเร็วเมื่อผมเดินเข้าไป

“คืออย่างนี้ครับ ผมใคร่ครวญสิ่งที่คุณพูดเมื่อวานนี้ดูแล้ว ผมไม่ได้นอน ทั้งคืนเพราะคิดถึงเรื่องนี้ คุณพูดถูก ผมต้องรีบหนี”

“พ่อหนุ่มที่รัก” ผมว่า

“คุณพูดถูกเรื่องแอนน์ ผมรังแต่จะสร้างปัญหาเดือดร้อนให้เธอถ้าผมอยู่ที่นั่นต่อไป เธอ...เธอดีเกินกว่าเรื่องไหนๆทั้งนั้น ผมเข้าใจแล้วว่าผมต้องไป แค่นี้ผมก็ทำให้เธอยุ่งยากลำบากพอแล้ว สวรรค์ช่วยผมด้วยเถอะ”

“ฉันคิดว่าเธอได้ตัดสินใจทำในสิ่งเดียวที่ทำได้แล้ว” ผมว่า “ฉันรู้ว่ามัน

เป็นการตัดสินใจที่ยากลำบาก แต่เชื่อฉันเถอะ มันจะเป็นผลดีที่สุดในตอนท้าย”

ผมมองออกว่าเขาคิดว่านั่นเป็นเรื่องประเภทที่ใครสักคนที่ไม่รู้ว่าตัวเองกำลังพูดอะไรอยู่พูดออกมาได้ง่ายๆ

“คุณจะช่วยดูแลแอนน์ให้มั้ยครับ เธอต้องการเพื่อน”

“เธอวางใจได้เลยว่าฉันจะทำทุกอย่างที่ทำได้”

“ขอบคุณครับ” เขาบิบบมือผม “คุณเป็นคนดี คุณพ่อ เย็นนี้ผมจะไปพบเธอเพื่อบอกลา และผมคงจะเก็บข้าวของและไปจากที่นี่ในวันพรุ่งนี้ ไม่มีประโยชน์ที่จะยืดเวลาแห่งความทุกข์ทรมานออกไปอีก ขอขอบคุณที่ให้ผมใช้เพิงเป็นที่เขียนภาพนะครับ ผมขอโทษที่เขียนภาพของคุณนายเคลเมนต์ไม่เสร็จ”

“อย่าห่วงเรื่องนั้นเลย พ่อหนุ่ม ลาก่อน และขอพระเจ้าคุ้มครองเธอ”

เมื่อเขาไปแล้ว ผมพยายามสงบจิตสงบใจเขียนคำเทศน์ แต่ไม่ประสบความสำเร็จเท่าใดนัก ผมเอาแต่คิดเรื่องของลอร์ดเรนซ์กับแอนน์ พรอเธอโร

ผมดื่มชารสชาติไม่เอาไหนถ้วยหนึ่ง มันเย็นชืดและดำคล้ำ พอห้าโมงครึ่งโทรศัพท์ก็ดังขึ้น ผมได้รับแจ้งว่าคุณเอ็บบอดด์แห่งโลเวอร์พาร์มกำลังใกล้จะสิ้นลมและขอให้ผมไปทันที

ผมโทรศัพท์ไปที่โอดด์ฮอลล์ทันที เพราะโลเวอร์พาร์มอยู่ห่างไปเกือบสองไมล์และผมไม่มีทางกลับมาทันหกโมงสิบห้านาทีเป็นแน่ ผมไม่เคยหัดขี่จักรยานสำเร็จเลย

แต่ผมได้รับแจ้งว่าผู้พันพรอเธอโรเพิ่งนั่งรถยนต์ออกไป ดังนั้นผมจึงออกจากบ้านโดยฝากคำพูดไว้กับแม่รีว่าผมถูกตามตัวไปที่อื่น แต่จะพยายามกลับมาภายในหกโมงครึ่งหรือไม่นานหลังจากนั้น